

SVĚTLO

TÝDENÍK MATICE CYRILOMETODĚJSKÉ

50. ČÍSLO / XXVI. ROČNÍK

14 Kč • 0,76 €

16. PROSINCE 2018

Z obsahu:

O přikázáních:

**Nový Zákon v Kristu
a touhy podle Ducha**
Katecheze papeže
Františka při generální
audienci v aule Pavla VI.
v Římě 28. listopadu 2018
- strana 2 -

Svatá Adéla
Libor Rösner
- strana 4 -

Pokrok není nekonečný
P. Milan Glaser SI
- strana 6 -

**Lidé nemusejí na ulici
mrznout - Charita ČR
má návod, jak pomoci**
- strana 6 -

**Fatima a poslední časy
z hlediska Církve
(3 - dokončení)**
Štěpán Maria Filip OP
- strana 8 -

Vizionář:
**Tajemství zjevení
v Tre Fontane (36)**
- strana 10 -

**PhDr. Lubomír Štula
se dožívá 90 let**
- strana 11 -

**Divy svatého Šarbela
Machlúfa (1)**
Jean Claude
a Geneviève Antakliovi
- strana 12 -

Radujte se! ... Pán je blízko. (srov. Flp 4,4-5)

O přikázáních: Nový Zákon v Kristu a touhy podle Ducha (Gal 5,16-17.22-23)

Katecheze papeže Františka při generální audienci 28. listopadu 2018, Řím, aula Pavla VI.

Dobrý den, drazí bratři a sestry! V dnešní katechezi, jež uzavírá cyklus o Desateru, můžeme klíčovým tématem učinit touhy, což nám ve světle plného zjevení v Kristu pomůže zopakovat a shrnout jednotlivé etapy tohoto cyklu.

Začali jsme vděčností jakožto základem vztahu důvěry a poslušnosti. Bůh, jak jsme viděli, nic předem nežádal, a naopak mnohem více dal. Vybízí nás k poslušnosti, aby nás vysvobodil ze šaleb idolatrii,

kteří nad námi mají velikou moc. Hledání vlastní realizace v modlách tohoto světa nás totiž vyprazdňuje a zotročuje, zatímco vztah s Tím, který svým otcovstvím činí z nás syny v Kristu (srov. Ef 3,14-16), dodává velikost a konzistenci.

Zahrnuje požehnání a osvobození, pravé a autentické odpočinutí. Jak praví žalm: „Jen v Bohu odpočívá má duše, od něho je má spása.“ (Ž 62,2)

Tento osvobozený život je vlídným přijetím naší osobní historie, smiřuje nás

s tím, co jsme od dětství po dnešek prožili, a dává nám zralost a schopnost přikládat správnou váhu skutečností a lidem svého života. Touto cestou navazujeme k bližnímu vztah, který se – počínaje láskou prokázanou Bohem v Ježíši Kristu – stává povoláním k věrnosti, štědrosti a autenticitě.

K takovému životu – tedy v kráse věrnosti, štědrosti a autenticity – však

Pokračování na str. 5

Je pro někoho až s podivem, ale vlastně vůbec není divné, že uznává zjevení Matky Boží, Panny Marie, jsou pokladnicí základní věrouky katolické církve. Vytráčí-li se dnes pravá, božská nauka Ježíšova v množství slov, jež napříč různými médii bombardují lidskou mysl a roztříšťují její schopnost správně rozlišovat, můžeme se směle zahledět právě do poselství mariánských zjevení, abychom našli zdroj pravdy. Je to svým způsobem paradox, neboť skrze média máme možnost jednoduše získat informace a přehled i o věcech katolické víry a života církve. Na druhé straně však i mnozí z katolických věřících se stávají zajatci technických a institucionálních možností (str. 6) a tím ztrácejí onu rozlišovací schopnost. Zde žel platí, že čas věnovaný médiím na úkor Trojjediného Boha a duchovního spojení s ním je ve výsledku zdrojem zmatku v lidských srdcích. Je třeba Bohu, nejen také, ale především jemu dávat to, co mu patří, a pak teprve můžeme přistoupit k záplavě slov a informací s jistotou, že ve spojení s Bohem jsme připraveni odolat ďábelskému našeptávání (či spíše hluku) a zůstat věrní Ježíšově nauce a myšlení.

Máme před sebou ještě jeden adventní týden, v němž se můžeme náležitě duchovně připravit na oslavu narození Ježíše Krista. Můžeme stále ještě věnovat mj. čas rozjímání nad poselstvím Fatimy.

Editorial

(str. 8-9) A než se Ježíš narodí v Betlémě, můžeme si zodpovědět zásadní otázku: Už se Ježíš narodil v mém srdci a přebývá tam? Bude-li naše odpověď nejednoznačná, či snad dokonce záporná, pravděpodobně stojíme „na špatné straně barikády“ – dobově řečeno. V tom případě nemarněme čas a věnujme se s otevřeným srdcem svému vztahu k Ježíši.

Nemusíme se obávat toho, že na nás ďábel útočí a snaží se nás od Ježíše odvést, a to třeba i skrze již zmíněnou mediální „masáž“. Je to spíše pro nás dobré vysvědčení, protože ďábel se snaží útočit především tam, kde vítězí Ježíš. I proto je tolik jeho útoků namířených proti katolické církvi, přirozené rodině, úctě k Panně Marii. A do srdcí lidí pak zasévá pýchu, z níž vyrůstá veškerá nenávisť, nezdravá ctižádost, války... Konečně, jsme častými svědky, jak se ďábel snaží ošálit i samotné vizionáře, a dokonce na chvíli i úspěšně. (str. 10) Avšak jedním dechem musíme dodat vskutku svatou pravdu, kterou moudře vyjádřil papež Benedikt XVI.: „Bůh je silnější než zlo a Panna Maria je pro nás viditelnou a mateřskou zárukou Boží dobroty, která je vždy posledním slovem dějin.“ To je jeden z pevných pilířů naší křesťanské naděje!

Můžeme se tedy ptát nejen v duchu dnešního evangelia, co můžeme udělat pro spásu svou, ale nebojme se jít i více do hloubky a ptejme se, co můžeme vykonat pro spásu i druhých lidí. Jelikož si tuto otázku klademe zde často, je známa i odpověď. A přece, vždy je svým způsobem nová. Rád bych ji podtrhl na příkladu sv. Šarbela, jehož zázraky by mohly poněkud zastínit jeho nauku o Bohu. (str. 12-13) Není nutné, aby každý vyučoval, psal, hovořil v parlamentu, není-li mu to od Boha dáno. K obrácení druhých lidí stačí jedině – vlastní příklad odevzdanosti své duše Stvořiteli. Svätý Šarbel nikdy nic nevyučoval, ani písmem, ani slovy, ale žil...

A to je jedna ze vzácných cest tímto světem, jak projít bez úhony až do Božího království. Není jediná a není pro každého. Ale pro toho, kdo žije spíše skrytě a nemá dar veřejného působení, je to cesta jistá, krásná a bezpečná. Kdo má Boha v srdci, má všechno – a může z toho rozdávat, i bezděčně. Tak jako to dělala Panna Maria během svého života zde na zemi: nemáme zaznamenáno od ní mnoho slov, ale co řekla, bylo hlubokým svědectvím víry a přítomnosti Boha v jejím srdci. Ztišme se spolu s ní ještě v předvánočním shonu a připravme svá srdce na radostné setkání s Ježíšem nejen v Betlémě! Čistý dar lásky bude jeho radostí a naším štěstím.

Daniel Dehner

Jestliže tě minulá neděle povzbuzovala k naději, tato tě vybízí přímo k jásavé radosti. Je to pravá radost, pro kterou stojí za to zřít se každého jiného potěšení. Proto ji nepochopí ani neprožije ten, kdo ulpívá na věcech tohoto světa. Vypros si srdce tak čisté, aby bylo schopné vidět Boha.

Jediným skutečným pramenem tvoji radosti je totiž sám Pán: *A Pán je blízko!*

Chápeš, co to pro tebe znamená? Jeho příchod je darem milosti a bezmezného Boží štědrosti. Přichází, aby zrušil tvůj trest. Sám sis ho přivodil hříchem, neboť skutky temnosti tě

odloučily od Pána, zbavily tě jeho přítomnosti, zavedly tě do temné pustiny daleko od jeho tváře a od jeho společenství. Ale nyní je chce Pán obnovit a sám za tebou přichází. Aby jeho přítomnosti již nic nebránilo, chce odstranit tvé nepřátele, které sis tak lehkomyšlně a trestuhodně vpusť do svého domu. Přišel svou smrtí zrušit smrt a vzkříšením obnovit život⁽¹⁾. Může se ti vůbec dostat většího daru, než jakým je skutečnost, že Pán k tobě obnovil svou lásku? Jeho milost v tobě obnovila jeho podobu, aby mohl jásat nad tebou jak v den svátku.

Jak odpovíš na tak velkou Boží přízeň? *Radujte se, radujte se stále v Pánu!* Tato opravdová, v Bohu zakořeněná radost musí prostoupit celou tvou bytost. Má se navenek projevat radostnou a vlídnou ušlechtilostí, a to tak výrazně, aby to mohli konstatovat všichni lidé. Tvé laskavé jednání a tvá nestrojená, podmanivě nakažlivá radost musí být neklamným svědectvím, že ses zcela odevzdal a zasvětil Bohu. Proto tě netíží starosti: kdo spočinul v Bohu, radostně plní jeho vůli, a má-li nějaké potřeby a tužby, neupadá do netrpělivé ustaranosti, která bývá zdrojem smutku, ale postačí mu, když je modlitbou a prosbou oznamuje Bohu, a to s takovou důvěrou a jistotou, že mu už současně děkuje za jeho laskavou péči a vyslyšení.

Radostné tušení, že není nic lepšího než podřídit se svatému Boží vůli, přimělo četné zástupy, že vyšly daleko na poušť vyhledat vyvoleného proroka, který by jim spolehlivě řekl, jaká je tato vůle a co ma-

jí dělat. Ani ty nespolehej na své vlastní nápady a názory, ale dej se vést od spolehlivého Božího svědka, i kdyby bylo třeba jít za ním daleko, až na poušť. Nejlépe je totiž Boha slyšet tam, kam nedoléhá okázalý, ale prázdný a nicotný hlokoz tohoto světa.

Co radí Jan těm, kteří ho vyhledali? Že sdílet vnitřní radost z Pánovy blízkosti nejde bez ochoty sdílet s druhými

své hmotné statky. Jak by se mohl s tebou radovat ten, kdo nemá, čím by se oděl? Jak by ti mohl uvěřit ten, kdo trpí hladem? Teprve až se s ním rozdělíš o všechno, co máš,

může poznat, že jsi v sobě opravdu obnovil svou lásku, a může se z toho také těšit. Pak se vaše radost z radosti tak rozhojní, že budete spolu *veselím jásat jako ve dnech svátku*. Kdo nevykročil za hranice do sebe zahleděného sobectví, nemá ani tušení, co je pravá radost.

Sleduj to jako svůj hlavní cíl i při výkonu svého povolání. Jestliže sám Pán přichází za tebou, aby ti sloužil, čím jiným má být každá tvoje práce než službou bližním? *At nejsou tvoje ruce malátné!* Bez radosti, jakou působí tvým bližním i tobě dobře a s ochotou vykonaná služba, nikdy bys nemohl být spokojen *se svým žoldem*. Pokládej za největší odměnu, že se tak můžeš vydat za bližním stejnou cestou, kterou přichází Pán. *Všechno ostatní ti bude přidáno.*⁽²⁾

Nepřeslechni však i Janovo vážné varování. Aby Pán mohl pak přijít jako *vítěz v radosti*, musí být odstranění všichni, kdo ji maří. Jeho milostivý příchod má i svou druhou stránku a Boží prorok ji nesmí zamlčet. Pánův příchod je také příchodem soudu nad světem. Pán přijde pročistit svůj mlat i svou zahradu. Z mlatu chce sebrat čistou pšenici a v zahradě chce mít jen dobré plodné stromy. *Sekeřa již je přiložena ke kořeni stromů. Každý strom, který nenese dobré ovoce, bude poražen a vhozen do ohně.*⁽³⁾

Proti tomuto ohni, který stráví všechny nicotné plevy, stavi Předchůdce ještě další, zcela jiný oheň. Mluví o něm jako o *ohni křtu*, který je cenou nejvyšší radosti. Ježíš ho s sebou nese, aby ho *hodil na zem, a horoucně si přeje, aby se vznal*⁽⁴⁾. I ten-

Liturgická čtení

1. čtení – Sof 3,14–18a

Jásej, síónská dcero, zaplesej, Izraeli, raduj se a vesel celým srdcem, jeruzalémská dcero! Zrušil Hospodin tvůj trest, odstranil tvé nepřátele, uprostřed tebe je Hospodin králem Izraele, zla se už neboj! V onen den bude řečeno Jeruzalému: „Neboj se, Síóne, ať neochabují tvé ruce! Hospodin, tvůj Bůh, je uprostřed tebe, hrdina, vítěz; bude nad tebou plesat v radosti, obnovil k tobě svou lásku, s veselím nad tebou zajásá jak za dnů shromáždění.“

2. čtení – Flp 4,4–7

Radujte se stále v Pánu, opakují: Radujte se! Vaše ušlechtilost ať je známá všem lidem. Pán je blízko. O nic nemějte starost! Ale ve všem předkládejte Bohu své potřeby v modlitbě a prosbě s děkováním.

Pak Boží pokoj, který převyšuje všechno pomyšlení, uchrání vaše srdce a vaše myšlenky v Kristu Ježíši.

Evangelium – Lk 3,10–18

Lidé se ptali Jana Křtitele: „Co máme dělat?“ Odpovídal jim: „Kdo má dvoje šaty, ať se rozdělí s tím, kdo nemá žádné. A kdo má něco k jídlu, ať jedná stejně.“ Přišli také celníci, aby se dali pokřtít, a ptali se ho: „Mistře, co máme dělat?“

Dokončení na str. 13

to oheň páli, ale je to žár Života a Božího Ducha. Pálí, protože dokonale očišťuje. Dříve než jím bude pokřtěn kdokoliv z lidí, bude jím pokřtěn sám Pán. Je to tedy křest vpravdě královský. Ježíš po něm nepřestává toužit a čekání na tento křest ho dokonce *tíží, dokud se nevykoná*⁽⁵⁾. Bez tohoto křtu by totiž nemohl vrátit světu radost, která se dnes ohlašuje. Nezalekni se této královské cesty. Buď připraven podstoupit spolu s Ježíšem *křest Ducha*, jediný zdroj a bezpečnou záruku oné nevýslovné a nekončící radosti. Pros ho, aby tě beze zbytku naplnila. *Pán je má síla a statečnost, bez obavy mohu doufat.*⁽⁶⁾

Bratr Amadeus

Poznámky:

⁽¹⁾ srov. 1. velikonoční preface; ⁽²⁾ srov. Mt 6,33;

⁽³⁾ Mt 3,10; ⁽⁴⁾ srov. Lk 12,49; ⁽⁵⁾ srov. Lk 12,50;

⁽⁶⁾ srov. Iz 12,2

Svatá Adéla

Svatá Adéla (Adelaida) je jednou z nejvýznamnějších žen prvního tisíciletí církve a zejména v 10. století jí nebylo v celém křesťanském světě rovno. „Byla nadějí ubožáků, potěšením ztrápených“, byla „nejbožnější a nejlaskavější“, psali o ní její současníci i ve spisech pojednávajících o jiných osobnostech. Její život plný zvratů by vydal na román, v němž by mohl čtenář mezi řádky číst o výjimečnosti ženy, jež spolu s korunou císařskou nosila i tu trnovou.

Tato dcera burgundského krále Rudolfa II. a Bertý Švábské se narodila 27. června 931. Jak bývalo v panovnických rodinách zvykem, již v raném dětství byla zasnoubena, a sice s mladým následníkem italského trůnu Lotharem. V roce 947 pak bylo jejich manželství posvěceno před Bohem. Ne vždy v dějinách bývalo královské manželství šťastné, toto ano. Žel trvalo příliš krátkou dobu, než aby se mohlo dostatečně rozvinout – pouhé tři roky. V roce 950 Lothar zemřel, zanechávaje po sobě mladičkou vdovu a dceru Emmu.

Existovalo vážné, asi i oprávněné podezření, že Lothar byl otráven Berengarem II. Ivrejským, jenž si již dlouho dělal zásluku nejen na jeho panství. Odklizení hlavního protivníka z cesty mu mělo usnadnit dosažení cíle. Prohlásil se králem, dobyl část Itálie, a aby dodal svému úsilí punc plnoprávnosti, měl v úmyslu oženit svého syna Adalberta s Adélou, čímž by mu zároveň padla do klína Lombardie. Adéla se však jeho plánům postavila na odpor s nečekanou rozhodností. Odmítla sehrát jím určenou roli a za Adalberta se provdat. Zcela určitě i proto, že Berengara podezřívala z vraždy manžela, kterou ovšem nemohla dokázat.

Odolávala přitom jeho stupňujícímu se nátlaku a hrozbám, až nakonec rozezlený ivrejský samozvanec Adélu zajal a uvěznil na hradě Koma, odkud se jí s pomocí dvou sloužících podařilo uprchnout. Byla však polapena a vsazena tentokrát do kásemat hradu u jezera Lago di Garda. Zde byla mladá královna podrobena ponižování a bití, při němž se nepěkně činila Berengarova choť Villa. Adéla však neklešala na mysli, svěřila se Hospodinu a ani nepřipustila myšlenku ustoupit a stát se snachou vraha svého manžela. Snovala plány na útěk a ten se jí nakonec s pomocí věrného kaplana Varinia podařil. Podle dobového podání čtyři měsíce pracovali

dnem a nocí na vybourání otvoru v její cele – Varinius zvenčí, ona se svou služebnou zevnitř. Po čtyřech měsících byla průrva ve zdi dostatečně široká, aby se jí mohla protáhnout a pod rouškou noci vsednout na připravenou loďku, přeplout jezero a dostat se do bezpečí.

Před svým pronásledovatelem se uprchlá královna ukrývala v lesích i obilných lánech, jistý čas jí na vlastní nebezpečí živil jakýsi rybář. Poté našla útočiště na papežském hradě Canossa, později tak proslaveném, který spravoval Lotharův dávný přítel hrabě Azzo. Adéla přitom osvědčila velký politický talent, když ještě na útěku vyslala věrného Varinia k východofranckému králi Otovi I. s prosbou o pomoc a příslibem, že se za něj provdá. Oto nelenil, jeho vojska přibyla ke Canosse obléhané Berengarem a na hlavu ho porazila, načež ho Oto přiměl složit mu lenní přísahu. Následně se nechal v Pavii korunovat na lombardského krále a v tomtéž městě pojal na podzim roku 951 Adélu za manželku.

Adéla neslibovala manželství jen tak někomu a nešlo přitom pouze o to, že Oto byl císařem. Především se jednalo o mimořádně inteligentního muže hovořícího mj. i jedním ze slovanských jazyků, který se naučil číst a přečetl řadu teologických spisů, což byla učiněná rarita mezi panovníky té doby. Slynul opravdovou zbožností a vírou žitou navenek, trpělivostí a laskavostí. Adéla se mu v křesťanských ctnostech nejenže vyrovnala, ale v mnohém ho i předčila. Ani ona nevyznávala víru jen ústy, ale celým svým životem, vnitřním i vnějším, tedy důvěřivým odevzdáváním se Bohu, pokorou, dobrým srdcem a štedrostí vůči potřebným, přísná na sebe, laskavá k druhým.

Opět šlo o šťastné manželství, přestože byla Adéla o 18 let mladší. Vzešly z něj čtyři děti – dcera Matylda, jež se později stala abatyší v Quedlinburgu, a synové Jindřich – zemřel hned po narození, Bruno, jenž zemřel v útlém věku, a Oto, jenž vešel do dějin jako císař Oto II. O jejich výchovu se staral kolínský arcibiskup sv. Bruno (viz *Světlo* 39/2018). Když tehdy umřel Berengar, s mateřskou péčí a bez náznaku zášti či zadostiučinění se Adéla ujala dvou jeho nezletilých dcer.

Otu I. korunoval papež Jan XII. v roce 962 na císaře a Oto pak prohlásil Adélu za *consors regni* čili rovnoprávnou spoluvládkyni. Po boku svého muže mohla nahlížet do tajů vládnutí již dříve, navíc jí byl dán do vínku nezpochybnitelný talent k vládnutí. To vše přišlo k uplatnění po roce 973, kdy podruhé ovdověla. Následník trůnu Oto měl sice již 18 let, avšak skutečnou vládu vykonávala *consors regni* Adéla, neboť na ni se syn prakticky ve všem obracel.

Adéla vládla moudře a v duchu křesťanských zásad. Pokračovala v zakládání a fundacích klášterů, díky ní byly vystavěny např. klášter San Salvatore v Pavii, Selz v Alsasku či Peterligen – vše v duchu clunyjské reformy, která pro církve a vzdělanost té doby znamenala obrovskou vzpruhu. Jako pravá matka se starala i o své poddané, jež obdarovávala, pokud toho potřebovali. Trvalo to však jen pět let, než ji od dvora svými intrikami vystrnadila její snacha Teofane. Kladla jí mj. za vinu přílišné rozhazování peněz, které Adéla vynakládala právě na zakládání klášterů nebo na chudé.

Opuštěla tedy císařský dvůr, který po jejím odjezdu mravně zpustl a ztratil na vážnosti, a odebrala se ke svému bratru Konrádovi, burgundskému králi. Také zde pečovala o kláštery a o chudé. Po pěti letech smířil Konrád spolu s clunyjským opatem Majolem, který řídil tyto snahy, svou sestru s jejím synem, jenž ji prohlásil vicekrálovnou Itálie. Na poslední chvíli, dalo by se říct – ještě v prosinci roku 983 totiž zemřel na následky nemoci, již se nakazil na válečném tažení proti Řekům. Marně ho od tohoto podniku v předtuše podobného konce Adéla zrazovala...

Adéla se tak ocitla v těžké situaci jako před 33 lety. Poručníkem tříletého vnuka Oty se stal kolínský arcibiskup Varinius, tentýž, jenž kdysi Adéle pomohl utéct z Berengarova zajetí a jenž byl také nyní císařovně matce i císařovně snaše velkou oporou. Právo poručníkovat císaři-dítěti si ale osoboval rovněž bavorský hrabě Jindřich II. Svárlivý, Otův blízký příbuzný. Evropští vládci rozdělili své stranic-tví podle svých zájmů či sympatií, většina však uznala právo Adély a Teofane na výchovu nástupce Oty II. Jeho matka Teofane se vydala do Itálie, aby se s tchýní usmířila a vybídla ji k návratu. Obě ženy pak díky podpoře především Konráda Burgundského, Konráda Švábského a podstatné části církevních knížat dosáhly toho, že byl šestiletý Oto v roce 986 v Quedlinburgu korunován.

Jakmile pominulo nebezpečí ze strany nepřátel trůnu, vrtošivá Teofane se opět postarala o to, aby Adéla musela opustit císařský dvůr. Jednoduše se s ní nemí-

nila dělit o spoluvládu. Adélino vypuzení mělo opět pětileté trvání. V roce 991 Teofane, nenáviděná poddanými kvůli vyhnání dobrosrdečné Adély, zemřela a regentské vlády se opětovně ujala Adéla. Používala tuto formulku: „*Z vůle a milosti všemohoucího Boha královna Adéla au-gusta, dočasně postavená do čela křesťanského lidu.*“

Vládla opět moudře a spravedlivě, císařský dvůr se stal znovu vzorem ctností a křesťanského pořádku. Zasáhla i do osudu své ovdovělé dcery Emmy, tolik jí v mnohém podobné, která se po smrti svého francouzského královského manžela ocitla v nemilosti vlastního syna. Adéla je smířila, leč na dálku pak byla nucena pozorovat, jak intriky některých vlivných dvořanů uspišily Emminu smrt.

Když v roce 994 dosáhl její vnuk Oto plnoletosti, chopil se pevně žezla. Adéla dobrovolně opustila dvorské prostředí. Dávno již tíhla k životu v usebranosti, stranou všeho pozemského shonu.

Nyní k tomu měla příležitost – dokonale splnila všechny své povinnosti matky, babičky a císařovny. Odešla do kláštera Selz (ležícího asi 6 km od Štrasburku), který sama před lety založila a kde dožila svůj bohatý a plodný život; neoblékla však nikdy řeholní hábit. Přežila tam i svou dceru Matyldu, která v sobě měla rovněž mnoho z matčiny přednosti. Pokud mohla, činila dobro i ze Selzu, přičinila se kupříkladu o smíření se svého synovce, burgundského vévody Rudolfa III. s jeho vazaly. Na zpáteční cestě do kláštera Selz předpověděla clunyjskému opatu Majolovi svou smrt. Ta nastala 16. prosince 999.

Jako světice byla ctěna už během svého života, neboť vykonala tři zázraky. Dalších deset se pak událo na její přimluvu posmrtně. To přivedlo papeže Urbana II. v roce 1097 k tomu, aby uznal Adélu jako vzor křesťanské matky a manželky, křesťanské královny a císařovny a prohlásil ji za svatou.

O přikázáních: Nový Zákon v Kristu a touhy podle Ducha

- dokončení katecheze papeže Františka ze str. 2

potřebujeme nové srdce, ve kterém přebývá Duch Svatý (srov. Ez 11,19; 36,26). Kladu si otázku: Jak dochází k této „transplantaci“ ze starého na nové srdce? Darem nových tužeb (srov. Řím 8,6), které jsou do nás zasévány Boží milostí, zejména Desaterem přikázání, která naplnil Ježíš, jak sám učí v „horském kázání“ (srov. Mt 5,17–48). Rozjímáním o životě popsaném v Desateru, to znamená o životě věčném, svobodném, autentickém, dobrotivém, zralém, pečujícím a milujícím život věrný, velkodušný a upřímný, se téměř nepozorovaně ocitneme před Kristem. Desatero je jeho „rentgenový snímek“, znázorňuje ho jako fotografický negativ, ukazuje jeho tvář, jako posvátné [Turínské] Plátno. A takto propůjčuje Duch Svatý našemu srdci plodnost tím, že mu uděluje touhy, jež jsou jeho darem, touhy Ducha. Toužit podle Ducha, toužit v rytmu Ducha, toužit hudbou Ducha.

Pohledem na Krista spatřujeme krásu, dobro a pravdu. A Duch rodí život, který tyto jeho touhy doprovází, zapaluje v nás naději, víru a lásku.

Lépe tak chápeme, co znamená, že Pán Ježíš nepřišel Zákon zrušit, nýbrž naplnit, dát vzrůst, a zatímco Zákon podle těla byl seznamem předpisů a zákazů, stává se tentýž Zákon podle Ducha životem (srov. Jan 6,63; Ef 2,15), protože už není normou, nýbrž samotným tělem Krista, který nás má rád, hledá nás, odpouští nám, utěšuje nás a dává nám ve svém Těle znovu společenství s Otcem, které jsme ztratili neposlušností hříchu. Takto se ona literární negace vyjádřená v přikázáních zápořem – „nepokradeš, nezabiješ“ – přeměňuje na kladný postoj: milovat, dávat ve svém srdci přednost druhým a zasévat samé kladné touhy. To je plnost Zákona, kterou nám přinesl Ježíš.

V Kristu a pouze v něm přestává být Desatero odsouzením (srov. Řím 8,1) a stává se autentickou pravdou lidského života, tedy touhou lásky – zde se rodí touha po dobru, po prokazování dobra, touha po radosti, touha po pokoji, velkodušnosti, shovívavosti, dobrotě, věrnosti, tichosti a zdrženlivosti. Z oněch záporů se přechází k přitakání, ke kladnému postoji srdce, jež se otevírá silou Ducha Svatého.

K tomu tedy slouží hledání Krista v Desateru: propůjčuje našemu srdci plodnost, aby bylo těhotné láskou a otevřené Božímu působení. Když člověk vyhoví touze žít podle Krista, otevírá dveře spásy, již nemůže nedosáhnout, protože Bůh Otec je štědrý a – jak praví Katechismus – „žízni, abychom my žíznilí po něm“ (*Katechismus katolické církve*, 2560).

Špatné touhy ničí člověka (srov. Mt 15,18–20), Duch vkládá do našeho srdce svaté tužby, které jsou zárodkem nového života (srov. 1 Jan 3,9). Nový život totiž není titánská snaha o dodržení normy, nýbrž samotný Boží Duch, který nás vede od počátku až ke svým plodům v blaženém souladu mezi naší radostí z toho, že jsme milováni, a jeho radostí z toho, že miluje nás. Setkávají se dvě radosti: Boží radost z toho, že nás má rád, a naše radost z toho, že jsme milováni.

Toto je Desatero pro nás křesťany: rozjímání Krista, abychom se mu otevřeli, dostali jeho srdce, dostali jeho touhy, dostali jeho Svatého Ducha.

Přeložil Milan Glaser,
Česká sekce Rádía Vatikán

Pokrok není nekonečný

Zakončení dějin, či lidově řečeno konec světa popisuje Bible. Dynamika dějin je přirovnávána ke zrání, zejména v Ježíšových podobstvích. Zrání sice umožňuje rozeznat pšeniční od koulou, avšak neopravňuje vytrhávat koulou před žněmi (srov. Mt 13,30).

Sté výročí konce první světové války bylo podnětem k mnoha reflexím, které se objevily v médiích. Původně se jí říkalo „Velká“, ale v návaznosti na tu následující se ujal jiný přívlastek, který nesou obě, třebaže zdaleka nebyly vedeny v celém světě. V této válce na pokračování totiž zřejmě nejde o území, nýbrž o pojetí světa.

Není těžké dojít k závěru, že totalitarismus začal vlastně již první světovou válkou, když poslal 9 milionů lidí – podle toho nejnižšího odhadu – na zcela zbytečnou smrt. Žádná válka v dějinách a možná, že do té doby ani všechny dohromady neslavily takový „úspěch“. Přesto jsou její důvody nezřídka ospravedlňovány a politické změny, které přivodila, jsou naprosto nesmiřitelně interpretovány a oslavovány jako pokrok. Vraždění ze slepé poslušnosti ke státní autoritě světová válka ospravedlňuje. Válka se stala modlou tohoto světa.

Kolem ní je pěstován kult sekulární víry v nový svět bez církve. Světová válka je válkou o svět proti Tomu, kdo jej stvořil. Politické, národnostní, ideologické

a po 11. září 2001 také náboženské motivace jsou vyabstrahované demagogie, které jsou dílem ducha, ve kterém Spasitel lidstva identifikuje vládce tohoto světa a zároveň otce lži, kterého přišel vypudit (srov. Jan 12,31; 8,44).

Zamyšlení nad příčinami násilí je zajisté namístě. Je pozoruhodné, jakým způsobem pojala tento problém Rada Evropy. Skutečnost, že patrně neexistuje podobně obsírný a zásadní dokument na toto téma, než je Istanbulská úmluva, de facto naznačuje, že po jiných, mocnějších zdrojích a družích násilí (nežli je rodina!) se nepátralo, ani se proti nim nikdo neumlouvá. Toto je výchozí a zároveň nehorázný a podlý předpoklad onoho nepopulistického a zřejmě také nepopulárního, nominalistického produktu podepsaného v Istanbulu.

Média nás učí vztahovat se k abstraktům verbální tvorby jako ke konkrétním skutečnostem se vším, co to obnáší, tedy včetně emocí a citů; a vedou k posuzování jednotlivých lidí na základě mediálně šířených generalizací. Tímto způsobem pomalu, ale jistě odlidšťují i odosobňují člověka. Plkání, které ovládá mediální diskurz, se vydává a je bráno za bernou minci. Stává se důvodem k půtkám, které jsou malicherné, ale vzbuzují u lidí vzájemnou zášť bez ohledu na politickou příslušnost.

Člověk se stále více stává zajatcem svých technických i institucionálních vymožeností. I slova jako by se začínala opotřebovávat, takže ztrácejí schopnost spojovat lidi a sdílet vzájemné porozumění, které je k mírumilovnému soužití nezbytné.

Čím dál více se začínají potvrzovat slova sv. Tomáše Akvinského, že „smrtná hrůza plyne z přirozenosti. Odvaha pramení v milosti.“ (*Super Secundam ad Corinthios*, 5, 2)

Nejneuvěřitelnější pravdou je původ a existence společenství víry v tomto světě. Jde o popelku mezi pravdami v dnešních kázáních. Tvrdit, že společenství víry čili církev má božský původ, je stejně skandální jako pomyšlení, že Ježíš Nazaretský je reálná dějinná osobnost, nemluvě o tom, že je především Bůh, který se stal člověkem. Taková tvrzení narážejí na stejný odpor, na jaký narážel Ježíš mezi svými současníky, kteří jej pronásledovali, protože „se stavěl Bohu naroveň“ (Jan 5,18).

Smrt, kterou Ježíš dobrovolně, tedy z lásky k lidstvu vzal na sebe, nezničila jeho božství, nýbrž znovutvořila lidstvo volící věčné ztracení.

Z <https://www.vaticannews.va/cs.html>,
25. 11. 2018

Lidé nemusejí na ulici mrznout – Charita ČR má návod, jak pomoci

Mrazy udeřily a lidé bez domova opět umírají na ulicích. Přitom by nemuseli. Charita České republiky pro ně zřizuje síť ubytoven a nocleháren, které od prvních mrazivých dnů zvětšují své kapacity. Jenže mnoho lidí žijících na ulici sem vůbec nepřijde, přestože je jejich situace kritická. Proto katolická Charita apeluje na všechny, aby nebyli lhostejní a zapojili se do pomoci lidem bez domova spolu s odborníky.

Charitní azylové domy, denní centra i noclehárny jsou na příchod mrazů každoročně připraveny. Poskytují okamžitou pomoc v podobě teplého pokrmu a noclehu. Pokud se volných lůžek ne-

dostává, nabízejí Charity alespoň možnost přečkat noc na tzv. teplé, resp. suché židli – to znamená, že se lidé z ulice mohou uchýlit do místnosti se sociálním zařízením, kde většinou dostanou i polévku nebo čaj na zahřátí a přečkají to nejhroší. V některých městech jsou v provozu vytápěné stany nebo vyhřívané buňky. Jinde testují speciální „iglú“ pro bezdomovce – polystyrenové přístřešky, které zadržují teplo uvnitř. V menších městech a obcích, kde Charita nemá služby pro bezdomovce, spolupracuje s místními úřady – ty mohou často poskytnout prostory, kam se lidé z ulice uchýlí. Jedná se například o ubytovny pro dělníky najímané na sezónní práce.

Klíčovým problémem je, aby se informace o dostupných možnostech k bezdomovcům dostaly. Proto vysílá Charita do ulic terénní pracovníky, kteří je vyhledávají a instruuji, kam a za jakých podmínek se mohou obrátit. Na řadě míst zastane tuto funkci Městská policie, o zapojení ale Charita prosí také veřejnost, aby lidé o zařízeních pro lidi bez domova ve svém okolí věděli.

Pomoci můžeme všichni

„Dobré je nasměrovat, případně i doprovodit osobu bez domova do zařízení, které je na pomoc připraveno,“ říká Džemal Gërban, vedoucí charitního Domova sv. Františka, který se nachází nedaleko hlavního

nádraží v Plzni. Na místě je možné člověku bez domova zaplatit nocleh (většinou se jedná o symbolickou částku) nebo se domluvit se sociálním pracovníkem na další pomoci – například se lze finančně podílet na vyřízení nutných dokladů, které bezdomovcům často chybí. Vitány jsou jakékoli příspěvky na sociální služby, které lidem bez domova pomáhají celoročně. Lidé mohou zařízení pro bezdomovce podpořit i materiálně. Vhodnou formou je darování ošacení, lůžkovin nebo trvanlivých potravin. Co naopak Džemal Gërbani nedoporučuje, je darovat bezdomovcům přímo peníze: „Obdarovaný nemusí částku využít způsobem, který mu prospěje.“

Charita vyzývá, aby kolemjdoucí nebyli lhostejní k lidem, které vidí na ulici ležet bez hnutí. Mohou se totiž nacházet v přímém ohrožení života nebo zdraví a nemusí se ani jednat o bezdomovce. „Pokud se venku v mrazivém počasí setkáte s ležícím člověkem, který nereaguje na jakékoli podněty, pomůžete přivoláním záchranné služby, případně policie,“ radí Radima Ivančicová z Domova sv. Terezie v Praze-Karlíně. I ona dodává, aby se lidé nepouštěli do pomoci, na niž nejsou kvalifikováni, a pouze propojili osobu v tísní s vhodným pracovištěm. „Práce s lidmi bez domova přísluší odborníkům – sociálním pracovníkům,“ říká.

Vracet lidi do života

Záchranou života před mrazem, poskytnutím teplé stravy, zimního oblečení a horké sprchy však práce Charity nekončí. „Lidem nabízíme pomoc s řešením jejich tíživé situace, s vyřizováním dokladů a sociálních dávek, hledáním práce a bydlení. Návrat do běžného života však většině lidí bez domova komplikují dluhy a exekuce, které jim vznikly před bezdomovectvím i během něho,“ upozorňuje Iva Kuchyňková, koordinátorka sociální oblasti Charity České republiky. K tomu Charita provozuje síť 72 odborných poraden, z nichž většina se věnuje dluhové problematice.

„I přes snahu o rozšiřování spektra služeb lidem bez domova víme, že pro některé stále vhodná nabídka chybí. Jsou to například lidé, jimž špatný zdravotní stav neumožňuje pobývat v azylovém domě, ale jiné možnosti nemají. Nebo lidé se silnou závislostí, kteří by potřebovali využívat tzv. mokré azylové domy, které do budoucna mají vzniknout,“ doplňuje analytička Charity České republiky Martina Veverková. Zároveň zdůrazňuje, že je nezbytné soustředit se především na řešení příčin bezdomovectví. „Všechny uvedené formy pomoci jsou jen řešením akutní situace. Dlouhodobým řešením je pouze a jedině skutečný domov. Proto Charita společně s dalšími organiza-

cemi nepřestává prosazovat zákon o sociálním bydlení,“ dodává Martina Veverková.

Charita provozuje v České republice síť 27 azylových domů pro muže a ženy bez domova. V roce 2017 v nich poskytla zázemí 1 730 uživatelům. Azylové domy provozované sítě místních Charit naleznete ve větších městech, jako je Brno, České Budějovice, Hradec Králové, Olomouc, Ostrava, Plzeň, Praha a Ústí nad Labem, ale také například Beroun, Brandýs nad Labem, Břeclav, Cheb, Osek u Duchcova, Otrokovice, Třebíč či jihočeské Záblatí.

K dispozici má Charita také 29 nízkoprahových denních center pro 7 000 uživatelů, 27 nocleháren pro 4 000 uživatelů, 72 odborných poraden a také 89 šatníků. Ke službám sociální prevence patří rovněž 42 charitních domů pro matky s dětmi v tísní.

Charita České republiky pomáhá rodinám, ženám, mužům i dětem bez ohledu na jejich věk, víru nebo zemi původu. Po celé zemi poskytují organizace Charity České republiky 826 registrovaných sociálních služeb, 87 zdravotních služeb a 350 služeb jiného druhu. V České republice v roce 2017 Charita evidovala v rámci všech těchto služeb pomoc téměř 145 000 osobám.

Převzato z www.cirkev.cz, 27. 11. 2018

(autor: Jan Oulík, Charita ČR; redakčně upraveno)

Islám jako politický problém – 10. raport Observatoria sociálního učení církve

„Islám jako politický problém“ – tak je nadepsán již 10. raport připravovaný *Observatoriem sociálního učení církve kardinála Van Thuâna*. Vietnamský kardinál, jehož jméno tato instituce nese, zemřel v roce 2002. V posledních letech svého života předsedal tento dlouholetý vězeň komunistického režimu Papežské radě *Iustitia et Pax*. Hlavním kurátorem raportu je arcibiskup Giampaolo Crepaldi, dlouholetý spolupracovník kardinála Van Thuâna a současný biskup Terstu.

Jak v úvodu zdůrazňuje arcibiskup Crepaldi, Evropa si neuvědomuje vliv islámu na naši společnost. Ani média, ani politika mu nevěnují náležitou pozornost. Věří totiž, že přítomnost muslimů v Evropě bude možné regulovat na základě zásad tolerance. Bez povšimnu-

tí se tak přecházejí charakteristické rysy islámu, jako skutečnost, že určitý typ fundamentalismu je s Mohamedovým náboženstvím nerozlučně spojen a že v oblasti tolerance nelze od muslimů očekávat vzájemnost.

Arcibiskup Crepaldi připomíná rovněž nátlak politického islámu na právní systém v Evropě, s cílem uzнат některé prvky islámského práva. V raportu se zdůrazňuje, že muslimové se neintegrují ve shodě s naším očekáváním, ale vlastním způsobem se snaží vnést do našeho politického a sociálního systému svá náboženská pravidla. Raport cituje také názor arcibiskupa Luka Ravela ze Štrasburku, který si všímá hluboké proměny v demografické skladbě obyvatelstva. Děti rodilých Francouzů totiž ubývá a naopak

narůstá počet muslimských dětí. Jak píše jeden z autorů raportu, Giulio Meotti, jsme svědky pokojné islamizace Evropy prostřednictvím mešit, proselytismu, demografie a multikulturnosti. Pouze ve Francii se v posledních deseti letech otevírají statisticky dvě mešity týdně. V sedmdesátých letech jich bylo kolem stovky, dnes je jich už téměř 2 500.

Jak zdůrazňuje Stefano Fontana, ředitel *Observatoria kardinála Van Thuâna*, Evropa nechce pohlédnout islámu zpříma do očí a poznat, čím skutečně je. To, co sama nazývá integrací, je totiž ve skutečnosti nucením muslimů, aby se zpronevěřili vlastním zásadám.

Zdroj: www.vaticannews.va/cs.html,
27. 11. 2018

(Redakčně upraveno)

Fatima a poslední časy z hlediska Církve (3 – dokončení)

Proroctví o pronásledování Církve

Fatima jako „nejvíce prorocké zjevení mezi moderními zjeveními“ vrhá velmi ostré prorocké světlo na krvavé 20. století lidských dějin. Můžeme říci něco obdobného o posledních časech před paruzií? Již jsme citovali slova *Katechismu katolické církve* o poslední zkoušce Církve a vyvrcholení jejího pronásledování před koncem časů. O pronásledování Církve a zvláštním způsobem o utrpení papeže hovoří, jak víme, třetí fatimské tajemství, neboli, řečeno přesněji, třetí část jejího velkého tajemství.⁽¹⁾ Všechno to, co je zde obsaženo, se jistě naplnilo v mučednictví Církve ve 20. století a zvláště v atentátu na sv. Jana Pavla II. dne 13. května 1981. Avšak kardinál Joseph Ratzinger, tedy budoucí papež Benedikt XVI., ve svém teologickém komentáři k třetímu tajemství⁽²⁾ napsal, že nemáme myslit jen na tento atentát, ale také na utrpení všech papežů minulého století.⁽³⁾ Prorocké vidění Fatimy je tedy – obdobně jako samotná biblická proroctví – vícevrstevné. Můžeme tak předpokládat, že předvídalo nejen události, které se již uskutečnily, nýbrž i budoucí, které se ještě naplní. Tento výklad je, jak se jeví, potvrzen zná-

mými slovy papeže Benedikta XVI. ve Fatimě v roce 2010: „Ten, kdo by si myslel, že prorocké poslání Fatimy skončilo, by se mýlil.“⁽⁴⁾ Tato slova platí jistě o podstatných prvcích Fatimy, o kterých jsme pojednávali výše a jež jsou vždy aktuální, ale pravděpodobně také ve smyslu, který jsme právě vyložili. Samotný Benedikt XVI. již jako emeritní papež napsal ve svém osobním dopise francouzskému historikovi Yves Chironovi z 15. března 2016, že slova třetího tajemství „nikdy nemohou být zúžena jedinečně na jeden přesný bod. Jedná se o stálou skutečnost toho, že Církve a papež jsou ohrožováni silami zla.“⁽⁵⁾

Proroctví o kosmickém ořesu

Slova Katechismu, citovaná výše, hovoří na základě Pisma svatého také o „závěrečném kosmickém ořesu“. V této souvislosti můžeme uvést vidění sestry Lucie, které měla 3. ledna 1944 v kapli kláštera sester sv. Doroty v Tuy, když byla před svatostánkem, a jež je spojeno se zapsáním třetího tajemství.⁽⁶⁾ Bylo uveřejněno v životopise sestry Lucie, který publikoval její karmelitánský klášter v Coimbre: „Cítila jsem ducha zaplaveného tajemstvím světla, kterým je Bůh, a v něm jsem vidě-

la a slyšela: Hrot kopí jako plamen, jenž se odděluje, zasahuje osu země a ona se otřásá: hory, města, obce a vesnice se svými obyvateli jsou pohřbeny. Moře, řeky a mraky překračují své hranice, přetékají, zaplavují a vlečou s sebou ve víru domy a lidi v počtu, který se nemůže spočítat; je to očistění světa od hříchu, do něhož se vrhá. Nenávist, ctižádost vyvolávají ničící válku! Pak jsem slyšela ve zrychleném bušení srdce a ve svém duchu ozvěnu laskavého hlasu, který říkal: V čase jedné víry, jeden křest, jedna Církve, svatá, katolická, apoštolská. Ve věčnosti nebe! Toto slovo, nebe, naplnilo mou duši pokojem a štěstím takovým způsobem, že jsem, aniž bych si to uvědomovala, dlouhou dobu opakovala: »Nebe, nebe!«⁽⁷⁾

Příchod království Panny Marie

Musíme ještě dodat jednu věc: Nechybějí autoři, mnohdy svatí, a nechybějí proroctví, jež mluví o určitém druhu oázy před závěrečnou zkouškou Církve, totiž o příchodu království Panny Marie: potvrzuje to např. kniha *Fine del mondo? O avvento del Regno di Maria?* („Konec světa? Nebo příchod Mariina království?“) od Guida Vignelliho, která byla před několika lety publikována v Itálii.⁽⁸⁾

Poznámky:

⁽¹⁾ Cf. „Terza parte del «segreto»“. In: *Enchiridion Vaticanum 19*, č. 989: s. 538–545 (čes. vyd.: „Třetí část »tajemství«“. In: KONGREGACE PRO NAUKU VÍRY: *Fatimské poselství*, s. 13–17).

⁽²⁾ Cf. „Commento teologico“. In: *Enchiridion Vaticanum 19*, č. 1000–1021: s. 556–569 (čes. vyd.: „Teologický komentář“. In: KONGREGACE PRO NAUKU VÍRY: *Fatimské poselství*, s. 24–32).

⁽³⁾ Srov. *tamtéž*, č. 1018: s. 567 (čes. vyd.: s. 31).

⁽⁴⁾ „Homilie ve Fatimě (13. 5. 2010)“. *AAS*, 102 (2010), s. 327 (čes. vyd.: „Prorocké poslání Fatimy se neskončilo: Homilie Benedikta XVI. při mši sv., Fatima“, přel. Milan Glaser, <http://radiovaticana.cz/clanek.php?id=12806> [publikováno 13. 5. 2010, cit. 9. 11. 2018]): „Iludirse-ia quem pensasse que a missao profética de Fátima esteja concluída.“

⁽⁵⁾ Cit. in: Yves CHIRON: *Fatima: Vérités et légendes*. Paris – Perpignan: Artège, 2017, s. 236: „[...] ne peut jamais réduire uniquement sur un point précis. C'est une réalité continuele que l'Église et le pape sont menacés par les forces du mal.“

⁽⁶⁾ Sestra Lucie v červnu 1943 vážně onemocněla a Mons. José Alves Correia da Silva, biskup z Leirie, měl vážné obavy, že zemře a třetí fatimské tajemství, dosud neodhalené, odnese s sebou do hrobu. Proto jí přikázal, aby toto tajemství zapsala. Sestra Lucie se ho několikrát pokoušela napsat, ale jakási tajemná síla ji v tom bránila, přestože jinak schopná psát byla. Až právě 3. ledna 1944, když byla před svatostánkem a kdy se jí zjevila Panna Maria, která jí k zapsání vyzvala, toho schopná byla. Tehdy z Mariiných rukou vyšlo světlo – obdobně jako při zjeveních ve Fatimě – a Lucie měla vidění o kosmickém ořesu. Srov. CARMELO DE COIMBRA: *Um caminho sob o olhar de Maria: Biografia da Irma Maria Lúcia de Jesus e do Coração Imaculado, O. C. D.* 2. ed. Marco de Canaveses: Edições Carmelo, 2017, s. 262–277.

⁽⁷⁾ *Tamtéž*, s. 267: „E senti o espírito inundado por um mistério de luz que é Deus, e N'Ele vi e ouvi, – A ponta da lança como chama que se desprende, toca o eixo da ter-

ra, – Ela estremece: montanhas, cidades, vilas e aldeias com os seus moradores sao sepultados. O mar, os rios e as nuvens saem dos seus limites, transbordam, inundam e arrastam consigo num redemoinho, moradias e gente em número que nao se pode contar; é a purificação do mundo pelo pecado em que se mergulha. O ódio, a ambição provocam a guerra destruidora! Depois senti no palpitar acelerado do coração e no meu espírito o eco duma voz suave que dizia: – No tempo, uma só Fé, um só Batismo, uma só Igreja, Santa, Católica, Apostólica. Na eternidade, o Céu! Esta palavra Céu encheu a minha alma de paz e felicidade, de tal forma que quase sem me dar conta, fiquei repetindo por muito tempo: – O Céu! O Céu!“ Jedná se o citaci z deníku sestry Lucie *O Meu Caminho*, který se uchovával v karmelitánském klášteře v Coimbre a jež dosud nebyl publikován.

⁽⁸⁾ Verona: Fede & Cultura, 2013 (Biblioteca Rosmini, 10).

Zřejmě nejvýznačnějším představitelem tohoto přesvědčení je sv. Ludvík Maria Grignion z Montfortu, a to především ve svém hlavním a vpravdě prorockém díle *Traité de la vraie dévotion à la Sainte Vierge* („Pojednání o pravé pobožnosti k Panně Marii“)⁽⁹⁾ neboli, podle původního názvu, v díle *Préparation au règne de Jésus-Christ* („Příprava na království Ježíše Krista“)⁽¹⁰⁾. Tento světec hovoří o „šťastné době a věku Mariinu“⁽¹¹⁾, který bude mít tři protagonisty – vedle Panny Marie to bude Duch Svátý a apoštolové posledních časů čili velcí svatí – a jenž bude přípravou království Ježíše Krista, nechápaného ještě jako jeho paruzie.⁽¹²⁾ Třebaže toto pojetí a jiné podobné názory vykazují určitou spřízněnost s mileniarismem, je třeba říci, že v tomto případě nemáme v pravém smyslu co do činění s touto mileniaristickou pozicí, odmítanou Církví.⁽¹³⁾

I když sv. Tomáš Akvinský⁽¹⁴⁾ a další autoři nejsou příliš nakloněni právě vložené nauce a jistě se nejedná o článek víry, hovoří nicméně v její prospěch zmiňovaná silná svědeckví a také má, jak se zdá, podporu Fatimy. Můžeme v tomto smyslu myslet na slavný příslib Matky Boží v druhém fatimském tajemství, který byl právem nazván „firemní značkou“ Fatimy:⁽¹⁵⁾ „[...] nakonec mé Neposkvrněné Srdce zvítězí.“⁽¹⁶⁾ Víme, že plný a definitivní triumf Krista a Panny Ma-

rie se uskuteční na konci časů při paruzii, ale to nevylučuje předchozí a částečný triumf Neposkvrněného Srdce Panny Marie, k němuž se příslib vztahuje bezprostředněji. Otec Alonso tak potvrzuje „zcela jistý“⁽¹⁷⁾ a nepodmíněný charakter příslibu a pak připojuje: „Bude to úplný konec časů, kdy se toto všechno dovrší? Samotný text nám říká, že nikoliv, neboť »světu bude dopřána určitá doba míru.«“⁽¹⁸⁾ Také Diego Manetti, italský znalec mariánských zjevení, zdůraznil toto spojení příchodu Mariina království s fatimským příslibem, když řekl, že velký plán Panny Marie „je pouze jeden, jednotný, uvnitř i mimo nás, pro každého jednotlivě i pro celé lidstvo: je to tělesné uzdravení, je to konec útrap, je to radost a pokoj srdce, je to osvobození od zla, je to příslib ráje otevřeného již na této zemi... Jedním slovem: je to triumf Neposkvrněného Srdce Panny Marie.“⁽¹⁹⁾

Závěr: boj v našich srdcích

Dospěli jsme na závěr našeho příspěvku. Mohli jsme alespoň trochu vidět, jak zjevení Panny Marie ve Fatimě a jeho poselství nám nabízejí prorocké světlo o Církvi v posledních časech před příchodem našeho Pána Ježíše Krista ve slávě a především účinné prostředky k tomu, abychom tento nejdůležitější boj našeho osobního života i života Církve a světa vy-

bojovali vítězně. Jak již bylo řečeno, tento boj se odehrává především v našich srdcích: Necháváme se vést tajemstvím zbožnosti, a jsme tak na straně Krista a Panny Marie? Na straně, která se někdy zdá být poražená, ale jež je ve skutečnosti již nyní vítězná a jejíž triumf nakonec zazáří plně? Nebo se necháváme vést tajemstvím zla, a jsme tak na straně, která se někdy jeví být silná a vítězná, ale jež je ve skutečnosti už nyní poražená? Jak řekl opět papež Benedikt XVI. novinářům během svého letu do Portugalska v květnu 2010, „nakonec Bůh je silnější než zlo a Panna Maria je pro nás viditelnou a mateřskou zárukou Boží dobroty, která je vždy posledním slovem dějin.“⁽²⁰⁾

* * *

PhDr. ThLic. Štěpán Maria Filip, Th.D., je členem české provincie dominikánského řádu. Vyučuje dogmatickou teologii jako odborný asistent na Cyrilometodějské teologické fakultě v Olomouci, jako pozvaný profesor (*professore invitato*) na Papežské univerzitě sv. Tomáše Akvinského (*Angelicum*) v Římě a jako lektor na domácím studiu trapistického kláštera Matky Boží v Novém Dvoře. Byl prvním předsedou a je členem České christologicko-mariologické akademie. Od května tohoto roku je členem Světového apoštolátu Fatimy.

⁽⁹⁾ In: Saint Louis-Marie GRIGNION DE MONTFORT: *Œuvres complètes*. Ed. Marcel Gendrot. Paris: Seuil, 1966, pp. 481–671 (čes. vyd.: *O pravé mariánské úctě*. Přel. Filip M. Antonín Stajner. Olomouc: Matice cyrilometodějská, 1999).

⁽¹⁰⁾ Srov. edici původní verze Grignionova díla: Pierre-Marie DESSUS DE CÉROU (ed.): *Préparation au règne de Jésus-Christ: Version originale du Traité de la Vraie Dévotion par saint Louis-Marie Grignion de Montfort*. Paris: Pierre Téqui, 2009.

⁽¹¹⁾ *Traité de la vraie dévotion*, č. 217: s. 635 (čes. vyd.: s. 160): „[...] temps heureux et ce siècle de Marie [...]“

⁽¹²⁾ Srov., jak tuto Grignionovo pojetí vykládá Stefano DE FIORES: „Le Saint Esprit et Marie dans les derniers temps selon Grignion de Montfort.“ In: *Marie et la fin des temps III: Approche historique-théologique*. Paris: O.E.I.L., 1987 (Études Mariales, 43e année), s. 131–171 (zvláště s. 142–144).

⁽¹³⁾ Srov. *tamtéž*, s. 169: „Montfort n'est pas millénariste [...]“ („Montfort není milénaristou [...]“)

⁽¹⁴⁾ Srov. zvláště *Summa theologiae*, I-IIa, q. 106, a. 4. Srov. také St. DE FIORES: „Le Saint Esprit et Marie...“, s. 146.

⁽¹⁵⁾ Srov. Vincenzo SANSONETTI: *Inchiesta su Fatima: Un mistero che dura da cento anni*. Milano: Mondadori, 2017, s. 122: „[...] il «marchio di fabbrica» di Fatima [...]“ („[...] »firemní značka« Fatimy [...]“)

⁽¹⁶⁾ LÚCIA DE JESUS: „Vzpomínka třetí“, 2. In: *Id.: Memórias*, s. 187 (čes. vyd.: s. 120): „[...] por fim o meu Imaculado Coração triunfará.“

⁽¹⁷⁾ *La verdad sobre el secreto de Fátima*, s. 18: „[...] absolutamente seguro [...]“

⁽¹⁸⁾ *Tamtéž*: „Será todo el final de los tiempos, cuando todo sea consumado? El mismo texto nos dice que no, ya que »será concedido al mundo algún tiempo de paz.«“

⁽¹⁹⁾ Diego MANETTI – Costanza SIGNORELLI: „Tra segreti e profezie d'amore: »Perchè appare

la Madonna«, <http://www.lanuovabq.it/tra-segreti-e-profezie-damore-perche-appare-la-madonna> (uveřejněno 19. 5. 2018, cit. 6. 7. 2018): „[...] è uno solo, unito, dentro e fuori di noi, per ciascuno singolarmente e per l'umanità intera: è la guarigione fisica, è la fine dei tormenti, è la gioia e la pace del cuore, è la liberazione dal male, è la promessa del Paradiso già aperto su questa terra... In una parola: è il trionfo del Cuore Immacolato di Maria.“ Jedná se o rozhovor o nové knize Diega MANETTIHO: *Perchè appare la Madonna: Il piano di Maria da Rue du Bac a Medjugorje*. Monza: La Nuova Bussola Quotidiana, 2018 (Sapere per capire, 10).

⁽²⁰⁾ „Tisková konference na palubě letadla letícího do Portugalska“. In: *Insegnamenti di Benedetto XVI: VI*, 1: s. 666: „[...] alla fine, il Signore è più forte del male, e la Madonna per noi è la garanzia visibile, materna della bontà di Dio, che sempre l'ultima parola nella storia.“

Vizionář: Tajemství zjevení v Tre Fontane (36)

6. Oběti (Pátá část)

Dne 20. července 1975 ráno, zatímco setrval v modlitbě u jeskyně poté, co se vrátil z dlouhé třetí cesty do tří svatyní,⁽¹⁾ dostal Cornacchiola od Panny Marie instrukce ohledně předání pyramid, které byly právě vyhotoveny:⁽²⁾

„Čtyři budou pro Maďarsko: tři pro svatyně-farnosti zasvěcené mému jménu »Panny Marie od Zjevení« a jedna pro kapli, která bude postavena na hranicích s Ruskem podle již vytvořených plánů. Vše bude pro slávu Otce s mým Synem a Duchem Svatým, vše pro mé plány lásky a smíření. Pátá je pro Jeruzalém, bude předána patriarchovi; šestá je pro mé *Sacri*.⁽³⁾“

V souvislosti s ruskými hranicemi a zvláště s Ukrajinou (aby nebyl podceňován prorocký odkaz na jadernou katastrofu v Černobylu, který uvidíme následně), Bruno napsal již dne 25. června 1974:

PUZZLE BETLÉMA, 260–2028 dílků

Cena 180–480 Kč

Objednávky: Římskokatolická farnost Třebíč-město, Martinské nám. 20, 674 01 Třebíč
trebiczmartin@volny.cz • tel.: 728 133 220
Více na www.trebiczmartin.cz.

Matice svatokopecká, spolek srdečně zve na **koncert FOLKLORNÍ VÁNOCE NA SVATÉM KOPEČKU**, který se koná **ve čtvrtek 27. prosince 2018 v 18 hodin v bazilice Navštívení Panny Marie na Svatém Kopečku** (u Olomouce). Vystoupí **Hánácký mužský sbor Rovina** se svým hostem, dudáckým duem **Tryhucí**.

ROZVOZ BETLÉMSKÉHO SVĚTLA VLAKY V NEDĚLI 16. PROSINCE 2018

Rozvoz Betlémského světla po republice proběhne díky skautským kurýrům vybranými vlaky v neděli 16. 12. 2018. **Bližší informace na www.betlemskesvetlo.cz.**

„Přišel bratr Ruffino se svým spolubratrem z Maďarska. Přinesl mi dobré zprávy, že se stavějí další dva kostely-svatyně Panny Marie od Zjevení právě na hranicích s Ruskem. Jsme blízko Kyjeva, kde Panna Maria chce být slavnostně uctívána.“

Dne 28. června 1976 nabraly věci správný směr:

„Když Panna Maria něco chce, vždy to dovede k naplnění, jako i tyto tři cesty do tří svatyní a distribuování pyramid: ona na to vždy myslela, a to se týká i těchto pyramid, čtyř pro Maďarsko a jedné pro nás. Právě včera přišlo pět lidí z Maďarska a předal jsem pyramidy, aby je dali Vida Zoltánovi pro svatyně. Nyni ještě zbývá Jeruzalém.“

A za necelý měsíc poté, dne 23. července, bylo dosaženo také tohoto posledního cíle:

„Dnes přišel synovec bratra Eliáše, Humbert, který pobývá ve Svaté zemi v Jeruzalémě na italském konzulátu. Mluvil jsem s ním o pyramidách, souhlasil s tím, že zaneše pyramidu jeho Blaženosti Beltrittimu.⁽⁴⁾ tak jsem skončil své poslání. Vida⁽⁵⁾ napsal, že vše je v pořádku.“

Následujícího 25. listopadu dopis latinského patriarchy Giacoma Giuseppeho Beltrittiho sděloval, že obdržel pyramidu.

Tři cesty nebyly turistické výlety, nýbrž znamenaly pro všechny účastníky námahu, tělesné pokání a mravní utrpení. A obětmi, především na zdraví a v tělesném utrpení, byl proniknut celý život vizionáře. Jen jeden příklad ze stovek, které jsou nakupeny v jeho denících, připadající na 1. března 1974:

„Ještě se necítím dobře, bolí mě krk a snažím se to snášet a obětovat. Přestože od 26. dne ležím v posteli, nacházím se ještě v skličujícím stavu, s léty pociťuji únavu: vždyť je bláznovstvím, pokud by zde nebyla láska a víra, po dvaceti čtyřech přednáškách a spaní v chladu a vlhkosti jak v kasárnách, tak v semináři (v *Casertanu*, pozn. autora) udělat v osmi hodinách zhruba šest set kilometrů (*aby jel na Sicílii*, pozn. autora), a to s rýmou, horečkou a nachlazením. Neříkám vám tyto věci, protože chci mít zásluhu, ale aby mnozí pochopili, že když se někdo daruje Bohu, má to učinit ze všech svých sil;

na vše ostatní myslí on. To, co má cenu, je spása a přinesení nějaké oběti za papeže.“

Neustálé opakování událostí bylo pak něčím charakteristickým pro dábelské útoky, kterým byl Cornacchiola stále vystaven, samozřejmě s Božím dovolením. Jeden z prvních střetů připadá již na rok 1950:

„Jeden den jdu, jak jsem to vždy dělal ve volných dnech, sloužit při mši svaté otci Misservilleovi, který byl nyní mým zpovědníkem, do kostela *Il Gesù*. Předtím, než jdu do sakristie, se jdu vyzpovídat. Viděl jsem světlo ve zpovědnici, přišel jsem, světlo se zhasne a říkám: »Otče, jsem to já« a zpovídám se... Nad každou věcí, kterou jsem říkal, se smál a říkal: »To nic není...« V tichosti mě rozhřešuje: »Můžeš jít.« Jdu do sakristie a vidím otce Misservilleho vycházet ze sakristie: »Otče, vy jste nebyl tam?« – »Ne,« a vyprávím mu, co se stalo. Drahá Matko, toho dne to byl ďábel.“

(Pokračování)

Z italského originálu „*Il Veggente: Il segreto delle Tre Fontane*“ (Milano: Adriano Salani, 2016)
vybral a přeložil
fr. Štěpán Maria Filip OP

Poznámky:

⁽¹⁾ Jak bylo uvedeno výše, Panna Maria přikázala Brunovi Cornacchiolovi, aby třikrát navštívil tři místa jejího zjevení, totiž Tre Fontane, Lurdy, a Fatimu. Vizionář toto její přání splnil v roce 1963, 1966 a 1975. [pozn. překl.]

⁽²⁾ Během své první a třetí cesty do tří svatyní dostal Bruno Cornacchiola od Panny Marie za úkol připravit ze země z Tre Fontane, z vody z Lurd a ze slunce z Fatimy pyramidy a do každé strany pyramidy dát fotografii Matky Boží z těchto tří jejích svatyní. Následně uvedené instrukce Panny Marie se tedy týkají pyramid vyhotovených během třetí cesty v roce 1975. [pozn. překl.]

⁽³⁾ Stále připomínáme, že *Sacri* je zkratka katechetického sdružení *Schiere Arditi di Cristo Re Immortale* – „Odvážné zástupy Krista, nesmrtelného Krále“, založeného Brunem Cornacchiolou. [pozn. překl.]

⁽⁴⁾ „Jeho Blaženost“ je oficiální titul latinského patriarchy v Jeruzalémě, kterým byl tehdy Giacomo Giuseppe Beltritti. [pozn. překl.]

⁽⁵⁾ Tedy Maďar Vida Zoltán, o kterém byla řeč výše. [pozn. překl.]

PhDr. Lubomír Štula se dožívá 90 let

Bývalý redaktor a hlavní přispěvatel našeho týdeníku se dožívá krásného, Bohem pozeňného jubilea 90 let. Připomeňme si tuto osobnost v následujícím životopise.

PhDr. Lubomír Štula je ženatý a má dva syny. Narodil se 18. prosince 1928 v Uherském Hradišti. Pochází z česko-polské rodiny. Otec pracoval jako obchodní cestující v nejrůznějších firmách a rodina se často stěhovala. Po

brzké smrti otce se maminka s dětmi přestěhovala k příbuzným do Petřvaldu a život rodiny se znatelně proměnil. Proti Hranicím, kde bydleli předtím, zde byl podstatně rozvinutější náboženský život. Jako ministrant se seznámil se salesiány a s činností jejich školního střediska ve Fryštáku. V tom čase však došlo k mnichovské dohodě a záboru území u Ostravy Poláky. Vzhledem k politickému napětí a násilné polonizaci místních škol se jeho maminka rozhodla načerno překročit novou státní hranici a odešla do Fryštáku, kde byl po sérii testů malý Lubomír přijat do české školy právě u salesiánů, aby měl možnost i nadále se vzdělávat v rodném jazyce.

Cestování do fryštácké školy však nebylo od samého počátku snadné. Hned první pokus o překročení hranice proběhl totiž těsně před osudným datem 1. září 1939 a malého Lubomíra a jeho bratra za ostnatým drátem překvapila hlídka wehrmachtu a zavřela do vězení, kde byli oba vyslýcháni a nakonec na základě podpisu reverzu, ve kterém oba slíbili, že budou mlčet o tom, co viděli, byli propuštěni. Pak konečně směl Lubomír odejít do města, tam si vyměnit pečlivě schované zloté za české koruny a odjet vlakem do Holešova a odtud dál do Fryštáku. Až do Vánoc prakticky neměl žádné informace o tom, co se děje doma, kde mezitím vypukla válka. Svou maminku spatřil až po Novém roce, kdy jej přijela do Fryštáku navštívit.

Salesiánský ústav ve Fryštáku však brzy vstoupil do sporu s německou okupační správou. Nejdříve ústav odebrala právo vzdělávací, a žáci tak museli začít navštěvovat místní měšťanku a gymnázium, a následně rozhodla o úplném zru-

šení ústavu. Představení, kteří z toho byli velice nešťastní, se pokusili zachránit alespoň dva nejvyšší ročníky a získali povolení k tomu, že je směli přestěhovat do katolické prázdninové kolonie v jedné vile na samotě u Přibyslavi. Zde se potom mladý Lubomír spolu s ostatními chovanci začal připravovat ke vstupu do salesiánského noviciátu, který absolvoval v Ořechově u Brna. Dne 28. června 1944 byl po předchozí přípravě v Brně biřmován biskupem Stanislavem Zelou a 8. prosince téhož roku přijal obláčku a již spolu s ostatními spolubratry chodil pouze v klerice.

Po válce se noviciát přesunul do Hodoňovic a studenti zůstali v Ořechově. Státní zkoušky salesiánské studenti vykonávali ve Strážnici. Roku 1947 se pak všichni včetně noviců přestěhovali do Přestavlk, kde pro salesiány uvolnily prostor sestry voršilky. V březnu 1948 ho poslali do Fryštáku jako kuchaře, ale po příjezdu pochopil, že má jako asistent učit češtinu a matematiku. Jako oktáván se zároveň připravoval k maturitní zkoušce, kterou nakonec v červnu 1948 úspěšně vykonal. Po maturitě i nadále zůstal jako vyučující matematiky a češtiny ve Fryštáku a staral se o svěřené ročníky téměř jako vychovatel. Po roce však byl představenými poslán do Ořechova, kde měl pokračovat ve své formaci.

V březnu 1950 do ústavu vstoupil státní zmocněnec, obsadil ředitelnu a začal zde uplatňovat násilný státní dohled. V tomto stavu v noci 12. dubna 1950 byli všichni násilně převezeni do internace v klášteře v Oseku u Duchcova. Zde Lubomír Štula pracoval v prádelně a postupně vnímal přituhující režim svých vězňů. V září téhož roku byl poslán k vojenskému odvodu, a ještě dříve než došlo k lékařské prohlídce, byl narukován a odvezen k pomocnému technickému praporu (PTP) na Libavou, odkud byl spolu s dalšími převezen nejprve do Plzně, kde pracoval v kamenolomu, pak do Jeseníku, kde stavěli silnici, a následně do Prostějova, odkud měli povinnost dojíždět pracovat na pilu do Plumlova a loupat polena na odřezky pro papírny. Do konce vojny také působil jako

stavař ve Vyškově a Rajhradě a pak ještě skončil v dolech u Dolní Suché. Propuštěn z armády byl až na konci roku 1953 pod souhlasem, že půjde pracovat jako brigádník na důl Dukla. Odtud byl propuštěn po více než půl roce ze zdravotních důvodů.

V padesátých letech ještě s přítelem Františkem Čechem obnovil na další tři roky své sliby v salesiánské kongregaci, ale pak je již znovu neobnovil. Nejdříve se věnoval kultuře (byl tlumočnickem státního divadla), později se začal více věnovat psychologii. Protože přišel v roce 1950 o své maturitní vysvědčení, absolvoval dálkové studium na střední odborné škole knihovnické v Brně. Poté chtěl pokračovat ve studiu na fakultě osvěty a novinářství v Brně, ale ta byla náhle zrušena a převedena pod Filozofickou fakultu Univerzity Karlovy. Zde v roce 1972 udělal ještě jako jeden z posledních státnice bez zkoušky z marxismu-leninismu. Roku 1975 složil rigorózní zkoušky na základě práce *Lidové školy v lidově-demokratických státech* (titul PhDr.). V letech 1975–1989 pracoval na Hutnickém institutu, kde se v rámci pracovních úkolů dále samostatně vzdělával v oblasti výpočetní techniky a osvojoval si cizí jazyky.

Po roce 1990 se prostřednictvím svého bývalého spolužáka Františka Mrtvého seznámil s aktivitami Mariánského kněžského hnutí a roku 1993 se stal součástí týmu lidí (mezi nimi Josef Vlček, PhDr. Radomír Malý), kteří začali v Brně vytvářet nový týdeník, jenž dostal název *Světlo*. Roku 1998 došlo k zásadní změně – redakce byla převedena z Brna do Olomouce, v pozici šéfredaktora namísto PhDr. Radomíra Malého stanul pan Josef Vlček, ředitel MCM, a Lubomír Štula se stal výkonným redaktorem a hlavním přispěvatelem *Světla*. V týdeníku působil až do října 2012. Poté došlo k obměně redakce. PhDr. Štula je nadále aktivní v místní církvi.

Redakce týdeníku Světlo PhDr. Lubomíru Štulovi děkuje za vše, čím svým intenzivním působením v týdeníku prospěl duším lidí, a vyprošuje mu Boží požehnání do dalších dnů pozemské pouti. Kéž ho Neposkvrněná nadále skrývá pod svým ochranným pláštěm a pomáhá mu jít přímou cestou k věčné spáse!

Divy svatého Šarbela Machlúfa (1)

Pater Luis Matar a 1001 divů svatého Šarbela

V průběhu poslední cesty do Libanonu navštívili manželé Antakliovi hrob svatého Šarbela a setkali se s P. Luisem Matarem, který shromáždíže zázraky spojené s tímto libanonským světcem.

Libanon je malá země, jen tak velká jako jeden francouzský departement. Je tak krásná a tolik drahá našemu srdci. Ohrožená a vytoužená země, o níž psal sv. Jan Pavel II., když ještě neměl zdání, že nic nemohlo ukončit bratrovražednou válku: „Zánik Libanonu by byl jedním z provinění světa.“ Mezitím byl zachráněn od rozdělení a od rozpadu, ale byl otřesen konflikty v sousedních zemích a oslaben desítkami let vnitřní korupce a politických krizí. Libanonský lid se ale brání. Demonstruje proti nedbalosti svých vůdců a proti mizení svého národního bohatství.

Jako obvykle jsme navštívili nejdříve Annayu. Očekávalo nás krásné ráno, když jsme se vydali známou cestou ke klášteru sv. Šarbela. Na náměstí bylo ještě málo lidí a několik poutníků se v malé kapli začalo modlit růžencem. Sestoupili jsme v usebranosti do krypty ve stejném vnitřním pohnutí, jaké nás proniklo při naší první návštěvě před mnoha lety. Přece jsme znali vyprávění o různých životních obdobích tohoto světce až do jeho pozemské smrti, kterou byly otevřeny doširoka dveře zázraků! Blízko poslední rakve, v níž leží jeho tělesná schránka a je chráněna mříží, sedí na zemi mladá matka, která drží v náručí spící dítě, zatímco dvě malá děvčátka obepínají svými ručkama mříž a mlčky pozorují schránku, ve které spočívá tělo světce. Usebrání a ticho, jež vládne v tomto klášteře, mě vždycky udivují. Do tohoto kláštera, který leží na úbočí libanonských hor, přicházejí lidé různých národností a všech generací s celými rodinami.

Absolutní věrnost pravidlu v největší tichosti: to bylo tajemství duchovního života velkého svatého Šarbela a to je také jeho nejskvělejší zázrak. A poutníci tomu rozumí a intuitivně se účastní, zatímco se k němu modlí jako k přímlovci.

Také setkání s P. Luisem Matarem je vždycky něčím zvláštním. Je jediným mnichem, který zažil v roce 1950 „velkou ex-

humaci“, první oficiální otevření rakve světce, které bylo vykonáno s ohledem na jeho blahověření, ačkoliv proces blahověření byl započat už v roce 1927! Tenkrát byl P. Luis Matar ještě dítětem a nezapomněl nikdy na vroucnost, na emoce a na trvalé modlitby všech těch, kdo stáli u posmrtných ostatků tohoto mnicha.

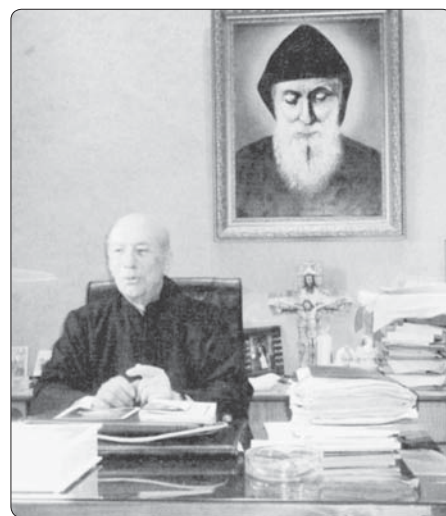
Když Pavel VI. na závěr II. vatikánského koncilu při posledním sezení (r. 1965) slavnostně zvěstoval: „Dovolujeme, aby důstojnému služebníku Božím, Šarbelu Machlúfovi, byl do budoucna propůjčen titul blahoslaveného“, byla radost v Libanonu a v celém křesťanstvu nesmírně veliká. Ještě větší radost byla 9. října 1977, když ten, na něhož byli celý Libanon a zvláště maronitská církev tak hrdí, byl v celosvětové oslavě svatořečen. Tento mnich se stal navždy reprezentantem východních církví a jejich vynikající mnišské a poustevnické tradice.

Potom, co se P. Luis Matar sám stal mnichem, prošel všemi těmito etapami a žije od té doby podle řehole, to znamená, že „žije svoji mší“, přičemž plní úkol, který mu byl také nadále svěřen: vede záznamy o divech, které sv. Šarbel způsobil svoji přímlovou u Boha. Mohl bych říci, že se v jeho malé kanceláři dějí velké věci. Pro P. Luise jsou to milosti, jen milosti. Jeho už nic nepřekvapí.

Margret Jules Bieserová, která byla svatým Šarbelem zázračným způsobem uzdravena

P. Šarbel přinesl svoji oběť smíření a přímlovou svět Bohu. Jako sv. Pavel „doplnil na svém těle, co na utrpení Kristově ještě chybělo“. Dnes vyslyší Pán ve slávě jeho prosby o uzdravení, ať jsou to duševní (ta jsou nejpočetnější), tělesná nebo psychická uzdravení.

P. Luis Matar ve své kanceláři v Annayi

To, co vám teď řeknu, vás udiví. Od posledního svátku sv. Šarbela bylo za šest měsíců zaznamenáno tolik zázraků jako jindy za celý rok. Proč? To nevíme! Bůh se projevuje všude, to je skutečnost, ale ukazuje se také zvláště na některých místech modlitby. Každopádně tomu na některých místech věnujeme pozornost...! Tak jako zde, na tomto místě.

Stávají se zázraky zde na tomto místě, nebo po celém světě?

Tak i tak. Zde se projevují spontánní jevy. Když jste tady byli včera, mohli jste si vyslechnout, jak jedna mladá žena vyprávěla o svém uzdravení... Ale dostáváte také každý týden dopisy a chorobopisy ze všech kontinentů. Je to mnoho práce a zlepšili jsme podmínky, za kterých pracujeme. Díky informatice snímáme všechno na CD. Jestli chcete, dám vám s sebou pro Marii dnes kopii našich nejzajímavějších případů.

Otče, kdy smíme přijít znovu?

Zítرا budu sloužit mši svatou v poustevně. Přijďte potom, detailně vám rád vysvětlím listiny, které bychom rádi uveřejnili.

V kolik hodin?

Podíval se na nás překvapeně: V průběhu svých devětatřiceti let kněžství sloužil P. Šarbel mši svatou každý den v 11.00 hodin, podle maronitské liturgie, která patří k liturgii Antiochie. Vydali jsme se na cestu...

Pak jsme se setkali u eremitáže v horách. Je obklopena vysokými vrcholy Saniny a je postavena blízko malé svatyně, kde svatý poustevník zemřel 24. prosince 1898.

Říkám „blízko“, protože zástup lidí, který nemohl vstoupit dovnitř, stál nebo klečel v tichosti u poustevny. Když jsme po bohoslužbě sestoupili dolů k velkému klášteru, myslel jsem znovu na tohoto muže, dokonale odpoutaného od vnějšího světa, který žil v klauzuře a staral se jenom o své spojení s Bohem - v plné skromnosti: jedna židle, jedna nádoba na vodu, jedna olejová lampa, jedna dřevěná mísa, jeden kámen, který sloužil k sezení nebo jako poduška pod hlavu...

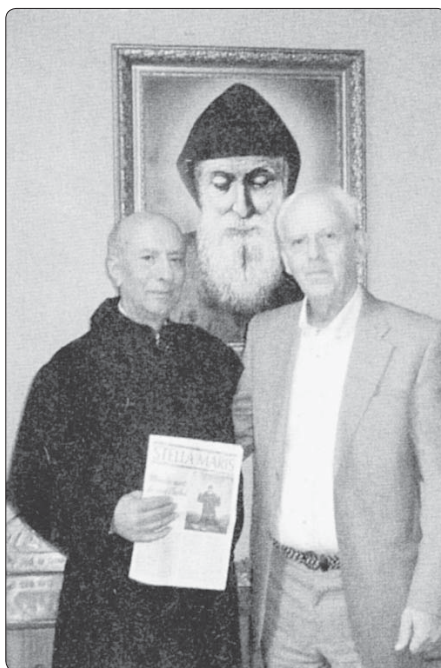
Před svou kanceláří na nás čekal P. Luis Matar.

P. Šarbel nikdy nic nevyučoval, ani písmem, ani slovy. Jeho jedinou naukou byl příklad..., tato plná odevzdanost duše pro mlčení srdce a myšlenky, jak se sjednotit se svým Stvořitelem.

Malé CD leželo v kanceláří vedle velké knihy, v níž byl zaznamenán každý případ s chorobopisem.

Žena zázračně uzdravená se jmenuje Margret Jules Bieserová

Narodila se v roce 1946 v New Orleansu, v Louisianě (USA). Je učitelkou a provdala se za Larryho. Bydlí ve čtvrti Patton Rogge. V říjnu 2014 trpěla jednou v noci zcela překvapivě velice bolestivým ochrnutím ve tváři. Přišla do nemocnice Memorial v Houstonu, kde provedli veškerá vyšetření, potřebná pro její onemocnění. Diagnostikovali sklerózu tváře, která vyžadovala chirurgický zákrok. Dříve než byla operována, šla do kostela sv. Augustina, poklekla před sochou sv. Šarbela a prosila ho, aby za ni poprosil u Pána, aby se uzdravila.

P. Luis Matar a Jean Claude Antakli při jejich setkání v listopadu 2013

Když se místní farář, P. Šarbel Jamhour, který patřil k řádu libanonských maronitů, dověděl o důvodu její návštěvy, nakapal do její ruky několik kapek oleje, který byl požehnan sv. Šarbelem, aby jim masírovala postiženou tvář. Ona to v plné důvěře udělala. Sotva nanesla na svoji tvář požehnaný olej, pronikla jí nesnesitelná bolest: pálení, stahování, jako by jí kleštěmi stahovali kůži... Tyto bolestivé pocity trvaly asi dvě minuty, pak zmizely!

Šla ihned ke svému lékaři, Dr. Kifanu Kaleyramovi, který ji prohlédl a potvrdil její spontánní uzdravení. Projevy ochrnutí zmizely a zamýšlená operace už nebyla potřebná. Rozhodla se v Louisianě, že pojede spolu se svým mužem a P. Šar-

belem Jamhourim, který vzal s sebou její chorobopis, do kláštera v Annayi, aby poděkovala a na svátek uctívaného sv. Šarbela 17. srpna 2016 veřejně dosvědčila své uzdravení.

Alex, 6 let, nemocný mukoviscidózou (cystická fibróza)

Alex Mahar Nammour, manžel Faridy, patří k maronitskému ritu a žije v New Jersey (USA), kde pracuje v mezinárodním sektoru volného obchodu. Jeden z jeho synů, šestiletý Alex, trpěl mukoviscidózou. Navzdory všem ošetřením nepocítoval žádnou trvalou úlevu. Rezignovaně se začali rodiče, kteří uctívali sv. Šarbela, modlit o uzdravení svého dítěte. Zatímco Alex spal, zjevil se mu sv. Šarbel, položil svoji ruku na hlavu dítěte a oznámil mu, že relikvie sv. Rafqy budou převezeny do New Jersey, což tehdy ještě nikdo nevěděl.

(To vyprávělo dítě.)

Svatý Šarbel se zjevoval malému Alexovi pravidelně, a sice pokaždé, když se rodina shromáždila k modlitbě. Jeho zázračné uzdravení bylo odhaleno a podrobně se o něm vysílalo v různých televizních stanicích, zvláště tehdy, když byly převezeny relikvie sv. Rafqy do spolkového státu New Jersey! Zjevení trvají dodnes, kdy Alex a jeho rodiče přišli s lékařskými posudky a osvědčeními ze Spojených států do Annaye, aby poděkovali a dosvědčili jeho uzdravení z 17. srpna 2016. Byli doprovázeni svědkem, kostelníkem jejich farnosti v New Jersey.

(Pokračování)

Z Maria heute 2/2018 přeložil -mp- (Redakčně upraveno)

Liturgická čtení - dokončení ze str. 3

On jim odpověděl: „Nevybírejte víc, než je stanoveno.“

I vojáci se ho ptali: „A co máme dělat my?“

Odpověděl jim: „Na nikom se nedopouštějte násilí, nikoho nevydírejte, buďte spokojeni se svým žoldem.“

Lid byl plný očekávání a všichni uvažovali o tom, zdali Jan není Mešiášem. Jan jim všem na to říkal: „Já

vás křtím vodou. Přichází však mocnější než já; jemu nejsem hoden ani rozvázat řemínek u opánek. On vás bude křtít Duchem Svatým a ohněm. V ruce má lopatu, aby pročistil obilí na svém mlatě a pšenici uložil na sýpce; plevy však bude pálit ohněm neuhasitelným.“

Dával lidu ještě mnoho jiných napomenutí a hlásal radostnou zvěst.

Pondělí 17. 12. 2018

6:05 Buon giorno s Františkem **7:00** V pohorách po horách (36. díl): Pytlácké kameny – Jizerské hory **7:10** Jak potkávat svět (65. díl): S Adolfem Sýkorou a Jiřím Besperátem **8:35** Česká věda **9:00** Živě s Noe [L] **9:20** Hovory z Rekovic: Alena Mornštajnová **9:35** Harfa Noemova: Mistři violoncella **10:05** Adopce nablízko: Něco vezme, mnohem víc dá **11:10** Plavební stupeň Přelouč **11:30** Živě s Noe [L] **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Mše svatá z kaple Telepace [L] **12:50** Pozdní sběr na Mohelnickém dostavníku 2015 (6. díl) **13:25** Nikaragua – Matka všech **14:00** Živě s Noe [L] **14:30** Křížovatky Jana Sokola (1. díl) **15:00** Makedonie – Zkušenost zmrtnýchvstání **15:30** Tajemství skla **15:35** V souvislostech **16:00** Noční univerzita: RNDr. Jiří Grygar, CSc. – Od Tunguzského meteoritu k Čeljabinsku (1. část) **17:05** Vezmi a čti: Prosinec 2018 [P] **17:25** První křesťané: Konec pronásledování: Konstantin **18:00** Živě s Noe [P] **18:25** Sedmihlásky (136. díl): Ruža, sem ja ruža **18:30** O pasáčku Asafovi (9. díl) **18:40** Vezmi a čti: Prosinec 2018 [P] **19:00** Můj chrám: Ing. arch. Jan Soukup, katedrála Plzeň **19:25** S Bohem podél Rio Maraňon **20:00** Missio magazín: Listopad 2018 [P] **20:55** Jezuitské redukce v Paraguai **21:10** ARTBITR – Kulturní magazín (67. díl) **21:30** Živě s Noe: Den v kostce [P] **22:05** Noční univerzita: P. Ladislav Heryán SDB – Ježíš a černá ovce **23:05** Terra Santa News: 12. 12. 2018 **23:30** Kulatý stůl: Je čestnost a lidskost moderní? **1:00** Noční repríza dopoledních pořadů.

Úterý 18. 12. 2018

6:05 Pod lampou **8:10** Speciál k Mezinárodnímu festivalu outdoorových filmů 2018 **9:00** Živě s Noe [L] **9:20** V souvislostech **9:40** Exit 316 MISE: Až do rána **10:00** Muzikanti, hrajte **10:30** Noční univerzita: P. Ladislav Heryán SDB – Ježíš a černá ovce **11:30** Živě s Noe [L] **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Mše svatá z kaple Telepace [L] **12:45** Adventus Domini **13:45** V pohorách po horách (36. díl): Pytlácké kameny – Jizerské hory **14:00** Živě s Noe [L] **14:30** Křížovatky Táni Fischerové (2. díl) **14:55** Z kraje pod Buchlovem: Pohádky a pověsti **16:00** Kulatý stůl: Je čestnost a lidskost moderní? **17:35** Neboj se doplout, aneb Umění doprovázet (2. díl): Nelze sloužit Bohu i mamonu **18:00** Živě s Noe [P] **18:30** O pasáčku Asafovi (10. díl) **18:40** Sedmihlásky (136. díl): Ruža, sem ja ruža **18:45** Animované příběhy velikánů dějin: Maria Curie-Sklodowska (1867–1934) **19:20** Mikroregion Východní Slovácko: Bánov **19:30** Zpravodajské Noeviny: 18. 12. 2018 [P] **20:00** Výpravy do divočiny: Naše ryby [L] **21:10** Řeckokatolický magazín (181. díl) [P] **21:30** Živě s Noe: Den v kostce [P] **22:05** U NÁS aneb Od cimbálu o lidové kultuře (143. díl): Carpe diem s Olgou a Miroslavem Hudečkovými **23:30** Světlo pro Evropu (13. díl) **23:40** Terra Santa News: 12. 12. 2018 **0:05** Poézia v obraze – Ľubomír Rapoš **0:15** Nemusíme, chceme! **1:00** Noční repríza dopoledních pořadů.

Středa 19. 12. 2018

6:05 Klapka s ... (82. díl): MUDr. Bohumírem Novákem **7:10** Zpravodajské Noeviny: 18. 12. 2018 **7:35** Noční univerzita: RNDr. Jiří Grygar, CSc. – Od Tunguzského meteoritu k Čeljabinsku (1. část) **8:40** Vezmi a čti: Prosinec 2018 **9:00** Živě s Noe [L] **9:20** Lásky a múzy Williama Schiffera **9:30** Přímý přenos generální audience papeže [L] **10:45** Vyškov **10:55** První křesťané: Konec pronásledování: Konstantin **11:30** Živě s Noe [L] **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Mše svatá z kaple Telepace [L] **12:50** Missio magazín: Listopad 2018 **13:40** Comenius **14:00** Živě s Noe [L]

TELEVIZE DOBRÝCH ZPRÁV

■ Vysílání denně 6.00 – 1.00 hod.
■ Denně: 8.00; 16.00 hod. – programová nabídka TV NOE (změna programu vyhrazena)

Podrobnosti na www.tvnoe.cz

14:30 Křížovatky Svátí Karáska (3. díl) **15:00** Exit 316 MISE: Až do rána **15:20** Kouzlo strun **15:35** Zpravodajské Noeviny: 18. 12. 2018 **16:00** Eva Pilarová – 55 let na scéně: Lucerna Praha **17:30** Nábožné združení svätého Jozefa **18:00** Živě s Noe [P] **18:30** O pasáčku Asafovi (11. díl) **18:40** Sedmihlásky (136. díl): Ruža, sem ja ruža **18:50** Jak si mě našel Antonín z Padovy **19:30** Terra Santa News: 19. 12. 2018 [P] **20:00** Adorace [L] **21:05** Neboj se doplout, aneb Umění doprovázet (3. díl): Odtajnit se – aneb Než kohout zakokrhá [P] **21:30** Živě s Noe: Den v kostce **22:05** Noční univerzita: Jan Špilar – Hranice manželství [P] **23:35** Generální audience Svätého otce [P] **0:05** Adventus Domini **1:05** Noční repríza dopoledních pořadů.

Čtvrtek 20. 12. 2018

6:05 Vezmi a čti: Prosinec 2018 **6:20** Buon giorno s Františkem **7:10** Město Leopoldov **7:30** Klapka s ... (83. díl): ZŠ Erbenova (Junior) **8:35** Terra Santa News: 19. 12. 2018 **9:00** Živě s Noe [L] **9:20** Světlo pro Evropu (13. díl) **9:30** Kulatý stůl: Je čestnost a lidskost moderní? **11:05** Lednický park vypravuje **11:30** Živě s Noe [L] **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Mše svatá z kaple Telepace [L] **12:55** Muzikanti, hrajte **13:30** Generální audience Svätého otce **14:00** Živě s Noe [L] **14:30** Křížovatky Mons. Jaroslava Škarvady (4. díl) **15:00** Harfa Noemova: Mistři violoncella **15:30** V pohorách po horách (36. díl): Pytlácké kameny – Jizerské hory **15:40** Řeckokatolický magazín (181. díl) **16:00** Zpravodajské Noeviny: 18. 12. 2018 **16:20** Zachraňme kostely (1. díl): Kostel Nejsvětější Trojice v Albrechticích u Rýmařova **16:40** Speciál k Mezinárodnímu festivalu outdoorových filmů 2018 **17:25** Animované příběhy velikánů dějin: Maria Curie-Sklodowska (1867–1934) **18:00** Živě s Noe [P] **18:30** O pasáčku Asafovi (12. díl) **18:40** Sedmihlásky (136. díl): Ruža, sem ja ruža **18:50** Salama Don Bosco **19:05** Večeře u Slováka: 4. neděle adventní [P] **19:30** Zpravodajské Noeviny: 20. 12. 2018 [P] **20:00** Cvrlikání (65. díl): Jan Řepka [L] **21:10** Velké ticho v Poličanech **21:30** Živě s Noe: Den v kostce [P] **0:10** Zpravodajské Noeviny: 20. 12. 2018 **0:30** Skryté poklady: Christian **1:00** Noční repríza dopoledních pořadů.

Pátek 21. 12. 2018

6:05 Zpravodajské Noeviny: 20. 12. 2018 **6:30** Můj chrám: Ing. arch. Jan Soukup, katedrála Plzeň **6:55** Noční univerzita: Jan Špilar – Hranice manželství **8:25** První křesťané: Konec pronásledování: Konstantin **9:00** Živě s Noe [L] **9:20** ARTBITR – Kulturní magazín (67. díl) **9:35** Hlubinami vesmíru s doc. Michalem Švandou, 1. díl **10:20** Slovenští redemptoristé v Rumunsku **10:35** Missio magazín: Listopad 2018 **11:30** Živě s Noe [L] **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Mše svatá z kaple Telepace [L] **12:50** Vysočina – odkaz Josefa Jambora **13:30** Neboj se doplout, aneb Umění doprovázet (3. díl): Odtajnit se – aneb Než kohout zakokrhá **14:00** Živě s Noe [L] **14:30** Křížovatky Rut Kolínské (5. díl) **15:00** Pozdní sběr na Mohelnickém dostav-

niku 2015 (6. díl) **15:40** Vezmi a čti: Prosinec 2018 **16:00** Zpravodajské Noeviny: 20. 12. 2018 **16:25** Vše pro mého krále a královnu **16:55** Výpravy do divočiny: Naše ryby **18:00** Živě s Noe [P] **18:25** Sedmihlásky (136. díl): Ruža, sem ja ruža **18:30** O pasáčku Asafovi (13. díl) **18:45** Kazachstán – Slib **19:30** Plápolý ohňa **20:00** Noemova pošta: Prosinec 2018 [L] **21:30** Živě s Noe: Den v kostce [P] **22:05** Večeře u Slováka: 4. neděle adventní **22:30** U NÁS aneb Od cimbálu o lidové kultuře (143. díl): Carpe diem s Olgou a Miroslavem Hudečkovými **23:55** V pohorách po horách (36. díl): Pytlácké kameny – Jizerské hory **0:10** Biblická studna **1:10** Noční repríza dopoledních pořadů.

Sobota 22. 12. 2018

6:05 Bol som mimo: Richard Čanaky – Vydrate metamorfozy **7:10** Jaroslav Martinásek **8:05** Historie sklárství v Karlovině **8:25** Sedmihlásky (136. díl): Ruža, sem ja ruža **8:30** Cirkus Noeland (5. díl): Roberto, Kekulín a plamínek **9:00** Animované příběhy velikánů dějin: Maria Curie-Sklodowska (1867–1934) **9:35** Můj chrám: Veronika Sedláčková, kostel sv. Kříže na Příkopech, Praha **10:00** Exit 316 MISE: Až do rána **10:20** Mezi pražci (73. díl): Prosinec 2018 **11:05** Víra do kapsy **11:20** Vezmi a čti: Prosinec 2018 **11:35** Zpravodajské Noeviny: 20. 12. 2018 **12:00** Angelus Domini [P] **14:10** Terra Santa News: 19. 12. 2018 **14:30** Cvrlikání (65. díl): Jan Řepka **15:40** Večeře u Slováka: 4. neděle adventní **16:10** Česká věda **16:25** Primášké žezlo: MHF Musica Pura [P] **17:50** První křesťané: Velikáni víry – Svätý Augustin [P] **18:25** Sedmihlásky (136. díl): Ruža, sem ja ruža **18:30** O pasáčku Asafovi (13. díl) **18:40** Muzikanti, hrajte **19:15** Světlo pro Evropu [P] **19:30** V souvislostech [P] **20:00** Milion hostií **21:05** Tak trochu jiný lyžák [P] **21:25** V pohorách po horách (11. díl): Baníkov – Roháče **21:35** Na křídlech andělů **22:05** Živě s Noe: Týden v kostce **23:15** Misionáři chudých **23:30** Pozdní sběr na Mohelnickém dostavníku 2015 (6. díl) **0:10** Noční univerzita: RNDr. Jiří Grygar, CSc. – Od Tunguzského meteoritu k Čeljabinsku (1. část) **1:10** Noční repríza dopoledních pořadů.

Neděle 23. 12. 2018

6:05 Vezmi a čti: Prosinec 2018 **6:25** Bazilika Navštívení Panny Marie ve Frýdku **7:05** Dům ze skla? **8:10** Řeckokatolický magazín (181. díl) **8:30** Cvrlikání (65. díl): Jan Řepka **9:35** Tak trochu jiný lyžák **10:00** Večeře u Slováka: 4. neděle adventní **10:30** Mše svatá z kostela Sv. Ducha, Ostrava [L] **11:40** ARTBITR – Kulturní magazín (67. díl) **12:00** Polední modlitba Sv. otce Františka [L] **12:20** V souvislostech **12:40** Světlo pro Evropu **12:50** Zpravodajský souhrn uplynulého týdne: Zpravodajské Noeviny a Terra Santa News **13:40** Muzikanti, hrajte [P] **14:15** Noční univerzita: Jan Špilar – Hranice manželství **15:45** Milion hostií **16:45** Živě s Noe: Týden v kostce **17:55** Sedmihlásky (1. díl): Vánoce, Vánoce, skoro-li budete [P] **18:00** Cirkus Noeland (19. díl): Roberto, Kekulín a podivný dárek **18:30** Animované příběhy velikánů dějin: Bratři Wrightovi (Wilbur 1867–1912, Orville 1871–1948) **19:00** Neboj se doplout, aneb Umění doprovázet (3. díl): Odtajnit se – aneb Než kohout zakokrhá **19:25** Exit 316 MISE: Každý z jiné planety [P] **20:00** Zahrada Mariánská – Zvěstování: kostel Navštívení Panny Marie, Lechovice [P] **21:25** V souvislostech **21:50** Výpravy do divočiny: Naše ryby **22:55** Hradišťan s Jiřím Pavlicou a Czech Virtuozí **0:15** Polední modlitba Sv. otce Františka **0:35** Zpravodajský souhrn uplynulého týdne: Zpravodajské Noeviny a Terra Santa News **1:15** Noční repríza dopoledních pořadů.

Pondelok 17. 12. o 22:30 hod.:
Slovo v obraze (Najsvätejšie Srdece Ježišovo)

Maliar inšpirovaný Svätým písmom, kontemplatívna sestra a jej čistá poézia, zamyslenia benediktínskeho mnícha zo Sampora... Ich objavovanie kresťanských mystérií liturgického roka sa chce stať modlitbou v každom divákovi.

Utorok 18. 12. o 17:30 hod.:
Doma je doma (S pápežom do Panamy)

Po Vianociach nás čaká mimoriadna udalosť dejín Cirkvi – v poradí už 34. svetové dni mládeže s pápežom Františkom v stredoamerickej Paname. Čo všetko sa u nás doma aj tam v Paname chystá a čo všetko budete môcť sledovať na obrazovkách Tv Lux, prezradí Pali Danko a jeho hostia.

Streda 19. 12. o 16:25 hod.: Mozambik – Cyprían (dokument)

V minulom storočí zúrila v Mozambiku vojna za nezávislosť. Po nej prišla občianska vojna. Oba konflikty si vyžiadali viac ako milión obetí. Medzi nimi bol aj katechéta Cyprían Parite. Jeho život a mučenícka smrť inšpirujú dnešných katolíkov v Mozambiku i dnes.

Štvrtok 20. 12. o 16:45 hod.: SPOLU (Maková torta)

Vo sviatočnom vydaní relácie privíta Anka Tokošová s oboma dcérkami

mi Saškou a Sofiou u seba doma na návšteve o. Eduarda Janička. Spolu preňho pripraví makovú tortu.

Piatok 21. 12. o 16:55 hod.: vneMY (S chuťou žiť a žuť)

Vo štvrtej časti relácie vneMY podnikneme dobrodružnú (a snáď aj chutnú) výpravu do tajomnej jaskyne našej tváre – do úst. Ako sa žije zubom a jazyku a ako dokážeme vnímať toľko rôznych chutí? Ako nám chutí život s Bohom a akí sme pre neho my? Nehrozí nám, že nie sme ani horúci ani studení, a preto nás «vyplúva z úst»?

Sobota 22. 12. o 20:30 hod.:
Svetlo pre opustených (film)

Film Svetlo pre opustených je príbeh sv. Márie Soledad Torres Acosta, zakladateľky Kongregácie služobníč Panny Márie. Bola založená v roku 1851 v Madride na podnet otca Miguela Martíneza, ktorý videl potrebu pomáhať chorým a opusteným.

Nedeľa 23. 12. o 21:00 hod.:
Medzi nebom a zemou (Peter Petras)

Legenda tatranských nosičov, znovu obnoviteľ Reinerovej chaty či tradície ľadových betlehemov – Peter Petras – nám okrem iného porozpráva o svojom životnom vzťahu k Vysokým Tatram. Moderuje Marián Gavenda.

Duchovní správa na Svatém Hostýně a Matice svatohostýnská srdečně zvou rodiny s dětmi, poutníky a všechny lidi dobré vůle na **NOVOROČNÍ CHARITATIVNÍ KONCERT – „PRVNÍ TŘIKRÁLOVÝ KONCERT V ČESKÉ REPUBLICE“**, 1. ledna 2019 po 12. hodině polední (po mši svatě) v bazilice Nanebevzetí Panny Marie na Svatém Hostýně. S vánočním programem vystoupí *Cimbálová muzika Soláři* z Rožnova pod Radhoštěm se sólisty a hosty. Dobrovolný příspěvek bude věnován na Tříkrálovou sbírku. Novoroční procházka na Svatý Hostýn spojená s dopolední mší svatou, novoročním koncertem a svátostným požehnutím.

Blíží informace: Matice svatohostýnská z.s., Svatý Hostýn č. 115, 768 72 Chvalčov • tel. 573 381 693 • www.hostyn.cz
• e-mail: matice@hostyn.cz.

BREVIÁŘ PRO LAIKY
15. – 22. PROSINCE 2018

Změna v číslování breviáře: levý, nepodbarvený sloupec – dřívější vydání breviáře; pravý, podbarvený sloupec – nové vydání breviáře (2007)

Uvedení do první modlitby dne:	NE 16. 12.		PO 17. 12.		ÚT 18. 12.		ST 19. 12.		ČT 20. 12.		PÁ 21. 12.		SO 22. 12.	
Antifona	42	40	122	131	122	131	122	131	122	131	122	131	122	131
Žalm	783	881	783	881	783	881	783	881	783	881	783	881	783	881
Ranní chvály:														
Hymnus	42	40	122	131	122	131	122	131	122	131	122	131	122	131
Antifony	93	98	124	134	125	134	125	134	125	135	125	135	126	135
Žalmy	1030	1150	1046	1166	1062	1183	1076	1198	1093	1215	1108	1232	1124	1249
Krátké čtení a zpěv	94	99	126	136	129	140	133	144	136	148	139	152	143	155
Antifona k Zach. kantiku	94	99	126	136	130	140	133	144	136	148	140	152	143	156
Prosby	94	99	126	136	130	140	133	144	136	148	140	152	143	156
Závěrečná modlitba	95	100	127	137	130	141	134	145	137	149	140	153	143	156
Modlitba během dne:														
Hymnus	43	41	123	133	123	133	123	133	123	133	123	133	123	133
Antifony	44	42	124	133	124	133	124	133	124	133	124	133	124	133
Žalmy	1035	1155	1051	1171	1067	1188	1081	1204	1097	1220	1113	1238	1128	1254
Krátké čtení	95	100	127	137	130	141	134	145	137	149	141	153	144	157
Závěrečná modlitba	95	100	127	137	130	141	134	145	137	149	140	153	143	156
Nešpory:														
	SO 15. 12.													
Hymnus	41	39	41	39	121	130	121	130	121	130	121	130	121	130
Antifony	92	97	96	101	124	134	125	134	125	134	125	135	125	135
Žalmy	1025	1144	1040	1159	1057	1177	1072	1193	1087	1209	1102	1226	1118	1243
Kr. čtení a zpěv	92	97	96	102	128	138	131	142	135	146	138	150	142	154
Ant. ke kant. P. M.	93	98	97	102	128	139	132	143	135	147	139	151	142	154
Prosby	93	98	97	102	129	139	132	143	135	147	139	151	142	155
Záv. modlitba	95	100	95	100	127	137	130	141	134	145	137	149	140	153
Kompletář:	1238	1374	1242	1379	1247	1384	1250	1387	1254	1391	1257	1395	1260	1398

Liturgická čtení
Neděle 16. 12. – 3. neděle
adventní

1. čt.: Sof 3,14–18a

Iz 12,2–3.4bcd.5–6

 Odp.: 6 (*Plešejte a jásejte, neboť nad vámi vládne Svätý Izraele.*)

2. čt.: Flp 4,4–7

Ev.: Lk 3,10–18

Pondělí 17. 12. – ferie

1. čt.: Gn 49,1a.2.8–10

Ž 72(71),1–2.3–4ab.7–8.17

 Odp.: srov. 7 (*V jeho dnech rozkvetne spravdnost a hojnost pokoje navěky.*)

Ev.: Mt 1,1–17

Úterý 18. 12. – ferie

1. čt.: Jer 23,5–8

Ž 72(71),1–2.12–13.18–19

 Odp.: srov. 7 (*V jeho dnech rozkvetne spravdnost a hojnost pokoje navěky.*)

Ev.: Mt 1,18–24

Streda 19. 12. – ferie

1. čt.: Sd 13,2–7.24–25a

Ž 71(70),3–4a.5–6ab.16–17

 Odp.: srov. 8 (*Necht ústa má oplývají chválou, abych zpíval o tvé slávě.*)

Ev.: Lk 1,5–25

Čtvrtok 20. 12. – ferie

1. čt.: Iz 7,10–14

Ž 24(23),1–2.3–4ab.5–6

 Odp.: srov. 7c.10b (*Ať vejde Hospodin, on je král slávy!*)

Ev.: Lk 1,26–38

Pátek 21. 12. – připomínka
sv. Petra Kanisia

1. čt.: Pis 2,8–14

nebo Sof 3,14–18a

Ž 33(32),2–3.11–12.20–21

 Odp.: 1a.3a (*Radujte se, spravdní, z Hospodina, zpívejte mu píseň novou.*)

Ev.: Lk 1,39–45

Sobota 22. 12. – ferie
(v českobudějovické diecézi: svátek Výročí posvěcení katedrál)

1. čt.: 1 Sam 1,24–28

1 Sam 2,1.4–5.6–7.8abcd

 Odp.: srov. 1a (*Srdce mé jása v Bohu, mém spasiteli.*)

Ev.: Lk 1,46–56

